

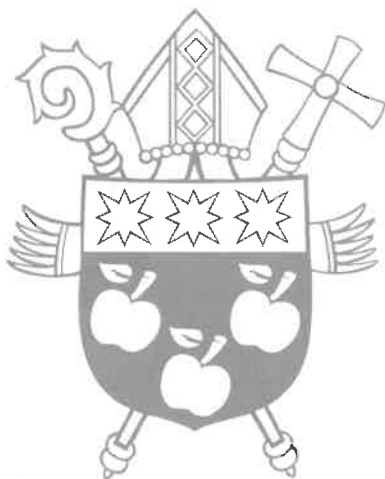
DIECÉZNÍ ČASOPIS

PRO KŘESŤANSKÉ SPOLEČENSTVÍ

Světlování

2

únor 2009
ročník XIX.

Dítě, které je světlem pro národy

Byla to odvaha říci tehdy o tom malém dítěti, že je Světlem pro všechny národy. To mohl říci jen někdo, kdo měl prorockého ducha a viděl věci docela jinak, než jak je bylo možné lidsky vnímat.

Už naši předkové si na tento svátek nechali světit svíčky - hromničky. Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom rozsvěcovali jejich maličký plamínek proti oslepujícím bleskům bouřek. Modlili se u nich a věřili, že skrze tuto modlitbu mohou být ochráněni proti živlům, které byly pro člověka nepřežitelné.

Tehdy, na první Hromnice, to bylo velmi podobné. Proti velkým událostem té doby bylo to maličké děťátko opravdu jen jako mihotavý plamínek hromnicové svíčky proti hromobití, bleskům a temnotám rozbouřených živlů. I dnes se toto maličké děťátko navenek nijak neliší od ostatních dětí, a přesto je Světlem, které osvítl národy. Tato symbolika je důležitá i pro náš život, protože tato svíce nám může být vždy připomenutím toho, že žádná naše temnota není tak velká, aby do ní nemohl vstoupit Pán se svým jasným světlem.

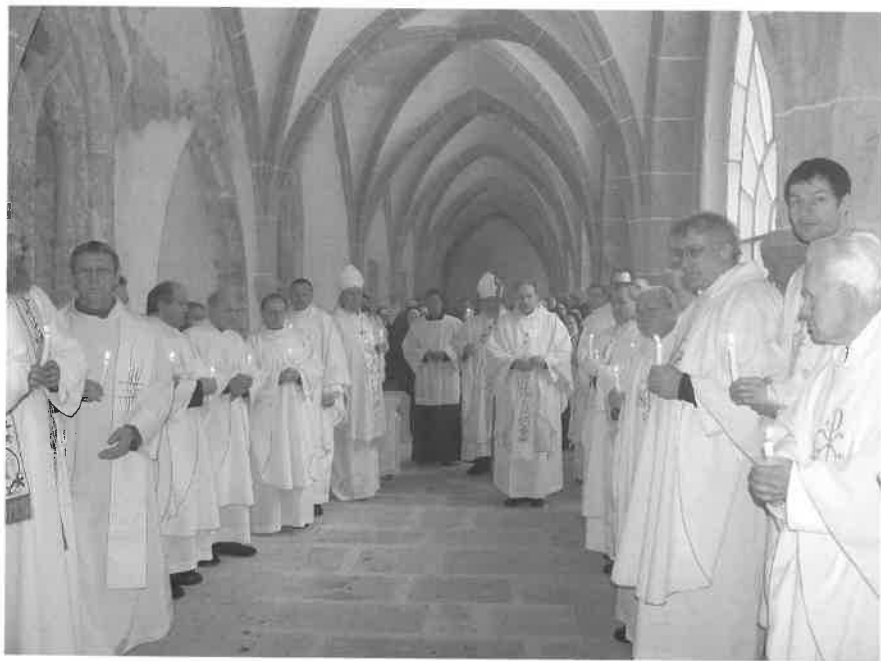
Jozef Porubčan

Svátek Uvedení Páně do chrámu v Českých Budějovicích

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

Foto: R. Švecová

Církevní svátek Uvedení Páně do chrámu (2. února) - lidově Hromnice (dříve „Obětování Páně“ či „Očišťování Panny Marie“) připomíná, že v tento den přinesli Marie a Josef Ježíše do chrámu, aby jej zasvětili Bohu. Přitom došlo k setkání se starcem Simeonem, který nazval Ježíše „světlem k osvícení pohanů“. (Toto byl zřejmě popud k tradici svícení svící.) Svátek je podobenstvím ochoty zasvětit vlastní život vyšším ideálům.

Papež Jan Pavel II. spojil před sedmi lety tento liturgický svátek s připomínkou těch, kdo v církvi zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidstvu. Když Svatý otec oficiálně vyhlásil 2. únor jako Den zasvěcených osob, stvrdil tak již mnohaletou církevní tradici. Při této příležitosti diecézní biskupové již tradičně zvou k setkání všechny řeholnice a řeholníky, kteří působí v jejich diecézích. Členky a členové různých řeholních společenství i sekulárních institutů děkují se svými diecézními biskupy při společné bohoslužbě Bohu za dar svého povolání a vzájemně se povzbuzují k věrnosti církvi a horlivosti ve svém poslání. Na území České republiky působí v současné době zhruba 60 ženských a 30 mužských řeholních řádů a kongregací, které mají celkem tři tisíce členek a členů.

-čbk-

OBSAH

Klement Alexandrijský: Bohatství	3
Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ	3

Strípek do mozaiky obrazu řeholního života v českobudějovické diecézi	4
--	---

Den zasvěceného života v českobudějovické diecézi	6
--	---

150. výročí kongregace Salesiánů Dona Boska	7
--	---

Salesiáni v Súdánu	8
--------------------------	---

Bible a domov duchodců	9
------------------------------	---

Podpořte Pochod pro život	10
---------------------------------	----

Na zádech batoh a v srdci půst	11
--------------------------------------	----

Konstantin byzantský, později sv. Cyril ...	12
---	----

Vatikánský městský stát si připomíná 80. výročí	13
--	----

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Výsledky Tříkrálové sbírky 2009 v česko- budějovické diecézi	14
---	----

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Mezinárodní akce mladých v Rakousku ...	15
Příprava vrcholů	15

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

DCR na začátku roku 2009	16
Programové typy TV NOE	16
POŠTOVNÍ SCHRÁNKA	16

PERSONALIA

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME	17
-------------------------------------	----

ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE	17
---------------------------------	----

Radio Proglas	18
---------------------	----

Příští číslo
vyjde 16. března 2009.

Měsíčník AKTUALITY - SETKÁNÍ

Vydává z pověření českobudějovického biskupství
Sdružení sv. Jana Neumanna v Č. Budějovicích.

Redakce, administrace a příjem inzerce:

Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice,
tel./fax: 386 359 481, e-mail: duha@vol.cz

Řídí redakční rada - zodpovídá P. Adolf Pintř

Výkonná redaktorka: Mgr. Petra Lísková

DTP: Mgr. Helena Machulová

Tisk: Protisk, České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

Cena 13 Kč a poštovné.

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení
rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Klement Alexandrijský: BOHATSTVÍ

Nejaktuálnějším tématem médií je v poslední době světová finanční krize. Lidé se s ní vyrovnávají různě. Německý miliardář Adolf Merckle neunesl vysoké ztráty svých firem a spáchal sebevraždu. Nejbohatší člověk planety Bill Gates, který ztratil v minulém roce víc peněz než kdokoli jiný, opustil v létě práci v Microsoftu a nadále se věnuje pouze své nadaci Bill & Melinda Gates Foundation. Ve veřejném dopise píše, že na něj dělá velký dojem, jak během krize a těžkých časů dávají lidé finanční prostředky, aby pomohli těm méně šťastným.

V antické společnosti bylo hmotné bohatství považováno za důkaz přízné bohů. Podobně se k hmotnému majetku staví Starý zákon, zároveň však klade důraz na almužnu a starost o lidi v nouzi. Ještě radikálnější přístup k bohatství nalezneme v Novém zákoně, který vyzývá k chudobě pro Boží království. Toto téma bylo pochopitelně zajímavé i pro církevní otce a teology všech staletí až do dnešní doby. Řecky píšící otec Klement Alexandrijský (asi 150–asi 211–215), vedoucí představitel alexandrijské školy, který se snažil uvést v soulad víru a filozofii, napsal homilii na evangelijní příběh o setkání Ježíše s bohatým mladíkem (Mk 10, 17–31).¹

Alexandrijská škola prosazovala alegorický výklad Písma, hledala za doslovným chápáním textu hlubší smysl. Alegorický výklad umožňuje širokou škálu interpretací. V této souvislosti Klement píše, že Ježíšova výzva „Prodej všechno, co máš, pak přijď a následuj mě!“ se dá chápat doslovně, aby se člověk zbavil peněz a žil v chudobě. To však není cesta pro všechny, protože zbavení se majetku ještě samo o sobě nezabavuje člověka touhy po něm, a navíc, pokud někdo postrádá „nutné prostředky k životu, nezlomí to snad jeho ducha a nepovede ho to k nedbalosti o vyšší věci, jak se bude horlivě pokoušet zjednat si je jakýmkoli způsobem a odkudkoli? Avšak ož užitečnější je opak, kdy člověk má dostatek a není sužován ohledně majetku a pomáhá těm, kteří to potřebují! Jaké by mezi lidmi zůstalo společenství, kdyby nikdo nic neměl?“ Ježíšova slova mají tedy podle Klementa spíše pobízet člověka k tomu, aby vykořenil „z duše mínění o penězích, náklonnost k nim, přílišnou touhu po nich, chorobné nadšení z nich, úzkostné starosti, trní naší pozemské existence, které dusí semeno života.“ Nezáleží na tom, jak bohatý je člověk navenek, ale jak bohatý je ve svém srdci. „Skutečně a náležitě je bohatý ten, kdo je bohatý ctnostmi a je schopen užívat každého majetku svatě a s vírou; bohatý nepravým způsobem je ten, kdo vlastní bohatství podle těla a kdo vyměnil svůj život za vnější statky.“

Klementův výklad vybízí i dnešního člověka k tomu, aby dbal více o „vlastnictví, které je uvnitř duše“ než o „vlastnictví vně duše“, odstranil „neduhy a vášně duše“, které vedou ke špatnému užívání prostředků k životu, zároveň však „neodhazoval vlastnictví, které prospívá také našim bližním.“

Tereza Poštová

¹ Toto dílo je dostupné v českém překladu pod názvem *Který boháč bude spasen?*, Refugium, Olomouc 2008.

Z BISKUPSKÝCH DIÁŘŮ

17. 2.	(út)	České Budějovice, Biskupství – Setkání vikářů (9.30 hod.) – oba biskupové
21. 2.	(so)	Písek, kostel sv. Kříže - Přednáška na téma příprava na půst (18 hod.) – biskup Pavel
22. 2.	(ne)	Hartmanice – Udělování akolytátu p. Volencovi (10.30 hod.) - biskup Jiří
		Písek, kostel sv. Kříže - Mše svatá (10 hod.) – biskup Pavel
24. 2.	(út)	České Budějovice - Setkání s kaplany pro mládež (9.30 hod.) - oba biskupové
		České Budějovice - 100. výročí založení křesťanské sportovní organizace Orel (17 hod.) – biskup Jiří
25. 2.	(st)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - Popeleční středa, mše sv. (8 hod.) - oba biskupové
26. 2.	(čt)	Praha - Mše sv. v semináři (17.30 hod.) – biskup Jiří
		České Budějovice, Biskupství – Setkání vikariátu Č. Budějovice-venkov
27. 2.	(pá)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - 1. postní pátek, mše sv. (17 hod.) – biskup Jiří
		České Budějovice, klášterní kostel - Půst teologů (18.15 hod.) – biskup Jiří
1. 3.	(ne)	České Budějovice, katedrála sv. Mikuláše - 1. neděle postní, mše sv. (9 hod.) – biskup Jiří
1.-7. 3.	(ne-so)	Krátky - Exerciie – oba biskupové
10. 3.	(út)	České Budějovice, Biskupství – Postgraduál (prof. K. Skalický: Teologie a víra) – oba biskupové
13.-15. 3.	(pá-ne)	Velehrad – Rekolekce pro katechety – biskup Pavel
17. 3.	(út)	Kájov - Setkání vikariátu Český Krumlov (9.30 hod.) – biskup Jiří
		Praha - Uvedení do funkce prezidenta charity ČR (10 hod.) – biskup Pavel
19. 3.	(čt)	Praha - Slavnost sv. Josefa, mše sv. v semináři (17.30 hod.) – biskup Jiří
		České Budějovice, kaple sv. Josefa u Školských sester - Mše sv. (17 hod.) – biskup Pavel
26. 3.	(čt)	Sušice - Setkání vikariátu Sušice – biskup Jiří

Údaje jsou podle stavu v době uzávěrky, případné změny nejsou vyloučeny.

-pa-

Střípek do mozaiky obrazu řeholního života v českobudějovické diecézi

„Trpělivost je ctnost silných. Je cizí slabochům a zbabělcům. Trpělivý je ještě víc než statečný. Jednou se vrhnout do boje není tak těžké jako snášet bolest a protivenství po řadu let.“

Josef Hlouch

Úvodem

Přestože dějiny českobudějovické diecéze jsou relativně krátké, nelze postihnout dějiny řeholního života v diecézi v rámci jednoho článku. Jedná se o velmi rozsáhlou problematiku podobnou velkému mozaikovému obrazu, kde každý řád, každá kongregace ale i každá výrazná osobnost jsou jedním ze střípků této mozaiky. A jednotlivé řádky této mozaiky formoval do celku neúprosný běh dějin. Proto v dnešním článku se pokusíme přiblížit jeden z kamínků této mozaiky a dali Bůh, postupem času z těchto kamínků složíme pro vás čtenáře celičský obraz.

Vyšebrodský klášter v letech 1945-48

Proč právě začínáme tímto tématem? Uplynulá léta nacistické a posléze komunistické diktatury na území Čech a Moravy totiž zcela záměrně nastolila programové mlčení o problematice kláštera ve Vyšším Brodu. Ten byl až příliš obdařen hmotnými statky na to, aby nebyl zcela záměrně destruován a likvidován. Vyšebrodský opat byl již od dob první republiky neochvějným obráncem práv svého kláštera a proto jako takový byl katolické církvi nepřátelskými režimy umlčován. Bohužel ani doba po roce 1989 nepřinesla příliš světla a objektivních informací o vyšebrodském klášteře. Nelze se divit, vždyť dodnes nebyla vyřešena problematika restitucí církevního majetku a vyšebrodský klášter byl navrácen řádu cisterciáků ve značně zuboženém stavu bez jeho hmotné základny. Jakákoliv zmínka o navrácení majetku řádu

a klášteru vyvolává v části médií a české veřejnosti přímo hysterické reakce a za pomoci bulvárního tisku se o vyšebrodském klášteře a jeho představitelích opakují nesmyslné a nepodložené pomluvy vytvořené již nacistickou či komunistickou poválečnou propagandou. Proto si tento článek klade za cíl přinést základní informace o tragických osudech kláštera ve Vyšším Brodu a jeho cisterciáckém konventu.

Pramenná základna

Pro získání věrohodných informací ohledně dějin vyšebrodského kláštera v první polovině 20. století bylo nutno se kromě prostudování již zmíněné literatury obrátit na studium příslušných archivních materiálů ze státních a církevních archivů.

Co se týče archivních materiálů samotného kláštera Vyšší Brod, tak bohužel z inkriminovaného období se nedochovaly na našem území téměř žádné archivní materiály většího významu. To bylo způsobeno záměrnou likvidací dobových archiválií při obsazování kláštera nacistickou okupační mocí a v době poválečné několikanásobným zabráním korespondence v roce 1945 a 1946. Značná část archivu byla též záměrně zničena v padesátých letech při takzvané akci K a likvidaci kláštera. Co se tedy týče tohoto fondu, tak můžeme zcela oprávněně konstatovat, že pro sledované období trpí pramenovou nouzí. Nezbyvalo tedy než se obrátit na další archivní fondy a to zvláště na archiv českobudějovického biskupství. Ten je depo-

nován ve Státním oblastním archivu v Třeboni a obsahuje materiály které vznikly z činnosti českobudějovické diecéze, biskupské konzistoře, diecézního soudu, ordinariátu a dalších církevních institucí. Fond biskupského archivu je přehledně uspořádán a poskytuje badateli mnoho cenných a dosud nikde nepublikovaných údajů i pro zkoumanou problematiku vyšebrodského kláštera. Nutno podotknout, že k práci s tímto fondem je zapotřebí souhlas majitele fondu – biskupství českobudějovického.

Českobudějovická diecéze v poválečném období

Uspořádání duchovní správy v diecézi nám dobře dokumentuje katalog, který byl vydán po čtyřleté pauze a zachycuje stav duchovní správy k říjnu 1948. Podle tohoto katalogu žilo v diecézi 982 265 katolíků a 105 116 bezvěrců či jinověrců. Ke katolické církvi se tedy hlásilo plných 93,3% obyvatel diecéze. Na 432 farností připadalo 371 diecézních kněží v činné službě. Řeholních kněží v diecézi působilo 71, jinam příslušných 22 a penzionovaných bylo 66. Řeholních sester v diecézi působilo 612, přičemž nejpočetněji byly zastoupeny školské sestry s 266 řeholnicemi a boromejky s 163 řeholnicemi.

Duchovní správa diecéze byla rozdělena do generálního vikariátu a deseti arcikněžství. Generální vikariát zahrnoval farnosti v Českých Budějovicích (u sv. Mikuláše a u sv. Jana Nepomuckého), Českém Krumlově, Domažlicích, Klatovech, Písku a Táboře.

Cisterciácké opatství Vyšší Brod

Arcikněžství byla zřízena v Blatné, Budějovicích, Krumlově, Klatovech, Nepomuku, Jindřichově Hradci, Písku, Prachaticích, Třeboni a Vodňanech. Tato se dělila na vikariáty, kterých bylo celkem 34 a ty na jednotlivé farnosti. Nejpočetnější byl generální vikariát, který zahrnoval nejlidnatější městské farnosti. Je nutno ale také připustit, že v těchto farnostech žilo velké procento bezvěrců či jinověrců. Jinověrci, převážně příslušníci Československé církve se rekrutovali z řad intelektuálů, přičemž zde bylo nevíce zastoupeno učitelstvo státních škol nižších stupňů. Bezvěřectví bylo nejvíce rozšířeno mezi dělnickými masami velkých průmyslových závodů. Tito dělníci byli převážně organizováni v politických stranách levicového zaměření.

Vesnické a malé městské farnosti vykazovaly jen malé procento bezvěrců či jinověrců. Na jihočeském venkově bylo ještě před únorem v roce 1948 zachováno zdravé jádro katolické církve českobudějovické diecéze. Nejméně obyvatel žilo v pohraničních oblastech, které byly vyklidněny po odsunu obyvatel německé národnosti.

Jihočeské pohraničí 1945 ve světle archivních materiálů

Situaci katolické církve v pohraničí na jihu Čech v květnových dnech roku 1945 nám nejlépe dokreslí ukázka z archivních materiálů. První z nich je dopis P. Kroihera, bývalého senátora a duchovního z Ledenic, českobudějovické biskupské konsistoři ve které popisuje nejenom těžké poničení pohraničního města České Velenice nálety, nýbrž i velmi tíživou situaci tamního kněze německé národnosti:

„Ledenice dne 2. června 1945

Nejdůstojnější biskupská konsistoři!

Píše mi jeden bývalý osadník z Velenic o kostelu tamním: V tomto hrozném rumišti zůstal kostel náš jako zázrakem takřka neporušen až na okna, která jsou vytlučena. Jediné okno s obrazem blahoslavené Anežky, tvořící součást hlavního oltáře zůstalo úplně neporušeno. Těž vnitřek kostela je úplně zachován. Kolem kostela v parčíku jeden kráter za druhým, nejméně 20 děr. Domy kolem dokola jsou úplně pobořené, kostel a fara jako zázrakem zůstaly až na malé škody které se nechají lehce zase napravit. Tamní pan farář, velmi hodný důstojný pán, mne prosil, abyste laskavě u biskupské konsistoře zapůsobil aby co nejdříve tam byl dosazen český duchovní. Doslovně mi prohlásil, že nechce kostel opustit a setrvá až přijde český pan farář, kterému chce řádně a v pořádku vše předat, ale mám dojem, že se tam asi sám bojí, neb česky neumí a musí se modlit německy. Tolik doslova píše pan Květoň, bývalý předseda kostelního tam spolku, jemuž jsem po vyhnání z Velenic opatřil místo v družstvu sklad. v Bechyni a jehož dům je v tak desolátním

Opat Tecelin Jaksch

stavu, že se hned vrátiti nemůže. Podávaje tuto zprávu a tlumoče prosbu p. faráře, poznamenávám, že píše současně známých Čechům, aby měli zatím trpělivost a nereptali a nedělali muži dobré vůle těžké srdce, neb nejsou časy jako před padesáti lety, kdy bylo kněží nadbytek...“

Pokus o obnovu klášterního konventu v květnových dnech 1945

Co se týče vyšebrodského kláštera, tak již 10. května 1945 se opat Tecelin Jaksch se spoluobratrem české národnosti P. Xaverem Šandou dostavil do Vyššího Brodu a žádal vydání nacisty zabraného kláštera. Vzhledem k dobrým předválečným vztahům opata Tecelina s prezidentem republiky Edvardem Benešem, obdržel opat Tecelin souhlas k novému převzetí opatského úřadu. Opat se ale musel potýkat s mnoha závažnými problémy. Jedním z nich bylo i nařízení o odsunu Němců a nechuť českých osadníků v pohraničí přijímat duchovní německé národnosti, jak nám dokumentuje následující archivní materiál ohledně problematiky obsazení fary v pohraničí českým duchovním:

„Č. j. 7455 Dne 27. 12. 1945

P.T. Závodní radě železničářů Horní Dvořiště Navazujeme na dnešní telefonní hovor s Vaším panem předsedou a podáváme toto vysvětlení: Sami nemůžeme hned vyhověti a poslati do Horního Dvořiště českého kněze z těchto důvodů: 1.) Faru v Horním Dvořišti neobsazuje konsistoř, nýbrž pan opat kláštera ve Vyšším Brodě, jelikož je to fara tomuto klášteru náležející. 2.) Dokud není odsun Němců z republiky proveden, ač už máme republiku 8 měsíců, rozhodlo také ministerstvo školství výnosem ze dne 6. prosince 1945, č. B161.200/45 – V/1, že mohou zde zatím zůstat i kněží německí a že mohou všechny funkce vykonávat. Tedy i vládní kruhy uznávají, že se takového záležitosti

nedají rozřešit rázem. 3.) Všeobecně jen připomínáme, že je dnes českých kněží málo, protože za protektorátu musili všichni čekatelé kněžství nastoupiti do práce v reichu, z níž se teprve v letních měsících jako repatrianti vrátili a teprve od srpna zase se mohou studium věnovati; za ta více než tři léta je to pro nás úbytek aspoň 70 kněží, a ten se nahradí až během tří let! Stejně je to ku příkladu i s lékaři, učiteli atd. 4.) Nedivte se, že je tam německý farář, vždyť do této doby tam bylo obyvatelstvo zdrcující většinou německé; ale nebylo ani před tím stížností na německé kněze, protože se snažili býti spravedlivými i k věřícím české národnosti. A byli-li mezi němcí lidé k Čechům loajální, byli to především kněží. 5.) Žádáme současně p. opata ve Vyšším Brodě, aby dle možnosti – poslal do Horního Dvořiště kněze českého nebo jazyka českého znalého. Z těchto důvodů žádám Vás ještě o shovívání nějaký čas; i nám záleží na tom, aby pohraničí dostalo české kněze.

Kapitulní vikář“

Současně s tímto dopisem zasílal kapitulní vikář českobudějovický i další dopis vyšebrodskému opatovi Tecelinu Jakschovi, ohledně zmíněné problematiky německého duchovního v Horním Dvořišti:

„Č. 7455 Dne 27. prosince 1945

Vaše Milosti, Nejdůstojnější pane opate!

Závodní rada železničářů v Horním Dvořišti si telefonicky stěžovala, že pan farář v Horním Dvořišti neumí dost česky a že dosud neměli bohoslužby pro Čechy. Požádal jsem je o strpení ještě nějaký čas. Nemohl by se tam vrátit dp. P. Kvířín?

Kapitulní vikář“

President Dr. Edvard Beneš vydal 19. 5. 1945 dekret o konfiskaci majetku Němců a Maďarů, 2. srpna 1945 dekret o odejmutí státního občanství Němcům a Maďarům a tím začal naplňovat závěry jednání Postupimské konference o odsunu třech milionů Němců z Československa. Po provedení odsunu německých kněží zůstali v konventu vyšebrodského kláštera pouze opat Tecelin Jaksch a dva čeští řeholníci. Těž byla po určitou dobu tolerována i účast pěti přestálých mnišků německé národnosti. Opat Tecelin doufal, že se mu podaří obnovit konvent, ale na klášter začala dopadat jedna rána za druhou. Komunistický ministr zemědělství Július Ďuriš prosazoval vůči církvi a tudíž i vůči vyšebrodskému klášteru tvrdý postup ohledně vyvlastnění půdy. Ten byl doprovázen neustálými případy kláštera policií v roce 1946 a 1947. Nic nepomohlo dovolávání se ochrany prezidenta Edvarda Beneše. Policie byla již tehdy zcela v rukou komunistů a tak byla několikrát prováděna domovní prohlídka, zabavována korespondence, což opata kláštera donutilo k předání nejcennějšího pokladu kláštera, takzvaného Závašova kříže,

Pokračování na 6. str.

Pokračování z 5. str.

do úschovy diecéznímu biskupovi Josefu Hlouchovi. 26. července 1948 poté opat Tecelin Jaksch emigroval do Rakouska. V tomto období také komunistická policie vytvořila „legendu“ o zlých mniších kláštera, kteří v roce 1938 stříleli po českém vojsku.

Závěrem

Po odchodu opata Tecelina Jaksche do emigrace nějaký čas řídil z jeho pověření český převor Udalrich Klaschka. Ale již dne 3. května 1950 byl převor pozván na Státní úřad pro věci církevní v Praze, kde mu bylo oznámeno zrušení kláštera a zabavení jeho veškerého majetku. V noci po večerní májové pobožnosti 4. května 1950 byl klášter přepaden policií a řeholní bratři byli převezeni do internačního kláštera v Oseku. Prevor Udalrich směl zůstat jako duchovní ve městě Vyšší Brod a posléze zde začal pracovat jako lesní dělník. V prosinci roku 1950 uprchl přes hranice do Rakouska. V Rakousku odsunutí němečtí řeholníci z Vyššího Brodu spolu se svým opatem obnovili komunitu v kooperaci s cisterciáckým klášterem v Reinu, kde byl nakonec Tecelin zvolen opatem – administrátorem. Tecelin Jaksch zemřel vyčerpaný úpornou nemocí 23. května 1954 a byl pohřben uprostřed svých bratří na hřbitově v Reinu za účasti mnoha vysokých církevních hodnostářů. Jako jediný z vyšebrodských opatů nenášel místo posledního odpočinku ve svém klášteře, ale v daleké cizině. Na řádové generální kapitule v Římě bylo v říjnu 1958 definitivně rozhodnuto o spojení vyšebrodského konventu s cisterciáckým konventem v Reinu, shodou okolností právě 700 let po založení vyšebrodského kláštera. Samotné budovy kláštera pod „ochranou lidu a strany“ byly proměněny z malé části v muzeum a z větší části sloužily jako ubikace pro státní statky, skladiště a podobně a to až do roku 1990. Velice tristní stav těchto budov svědčí dodnes o dobách neblahé minulosti.

Martin Weis

¹ Jednalo se zejména o složky označené v inventáři fondu jako generální vikariát Vyšší Brod, národnostní problematika, spisovna 1918–1945 a konsistoř 1938–1948.)

² SOA Třeboň, fond biskupský archiv, karton č. 958, signatura I – E – 4, spisovna 1903 – 1945, složka 1945, originál dopisu ze dne 2. 6. 1945, bez konceptu odpovědi.

³ SOA Třeboň, fond biskupský archiv, karton č. 958, signatura I – E – 4, spisovna 1903 – 1945, složka 1945, opis tzv. průklep odeslaného originálu, proto chybí úřední označení odesílatele dopisu.

⁴ SOA Třeboň, fond biskupský archiv, karton č. 958, signatura I – E – 4, spisovna 1903 – 1945, složka 1945, opis tzv. průklep odeslaného originálu, proto chybí úřední označení odesílatele dopisu.

DEN ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA V ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZI

Je tomu už několik let, kdy se 2. února - na svátek Uvedení Páně do chrámu - scházejí řeholníci a řeholnice se svým biskupem; děje se tak v celé církvi. Papež Jan Pavel II. vyhlásil v roce 1996 tento den Dnem zasvěceného života. Je to příležitost děkovat Bohu za dar povolání k zasvěcenému životu.

Tak tomu bylo i letos, kdy jsme byli pozváni na setkání s otcem biskupem do klášterního kostela na Piaristickém náměstí v Českých Budějovicích.

V 9.30 hodin začínala mše sv., ale ještě před tím jsme se shromáždili v křížové chodbě. Generální vikář P. A. Pintíř nás pěkně a energicky organizoval, abychom stáli v uspořádaném útvaru. Na začátku proběhlo posvěcení svící a průvodem jsme pak vešli do kostela. Přítomni byli oba biskupové, hlavním celebrantem byl otec biskup Jiří Paďour. Přítomných řeholníků a řeholnic bylo asi kolem 60 z celé diecéze. Pan biskup nás všechny přivítal a řekl, že se na setkání s námi těšil. V promluvě pak mluvil o světle. Ježíš o sobě v evangeliu říká: „Já jsem světlo světa.“ I my můžeme a máme být světlem, ale to je možné jen v pevném spojení s Ježíšem. Zasvěcený život je důkazem o Boží existenci. Je to Bůh, který nás povolal, my jsme na jeho volání odpověděli. Bez něho by to nemělo smysl.

Po mši sv. jsme byli pozváni do klášterního

sálu, kde jsme se mohli zahřát a pokračovat ve společném setkání. Měli jsme za úkol připravit si krátkou zprávu o našich komunitách. Na úvod řekl pan biskup několik statistických údajů – kolik je nás v diecézi, na kolika místech přibližně působíme. Není nás mnoho, ale jsme rozseti po diecézi – „jako když posolí“.

Pak už jsme přicházeli jeden po druhém a v krátkosti představili naši komunitu. Bylo to pěkné dozvědět se o všech – s některými se známe více, s některými méně, ale víme o sobě. I to je smyslem těchto setkání – poznat se navzájem a setkávat se nebo spolupracovat i dál přes rok. Po 12. hodině byla polední přestávka na tradiční párky a po ní jsme pokračovali v představování. Na závěr měl pro nás slovo ještě pan biskup Pavel Posád. Mluvil o tom, že zasvěcený život je přirovnáván k perle, je to dar. Není to škoda, když někdo dá svůj život Bohu. V přirovnání – když někomu dám peníze a on je zničí, tak je to škoda. Ale když je někomu daruje, tak to není škoda, ale mají novou hodnotu.

Na závěr jsme dostali požehnání od obou otců biskupů. Asi ve 13.30 jsme se rozloučili a rozcházeli se nebo rozjížděli se do svých komunit. Vyřídili jsme pozdravy všem ostatním, kteří nemohli být přítomni na setkání osobně.

S. M. Klára Šídllová, Lomeč

Na každém místě a za všech okolností ať sestry uznávají, že všechno dobro je od Boha, nejvyššího Pána, který vším vládne. Za všechno ať děkují jemu, neboť od něho všechno dobré pochází. (Řehole, č. 31)

Kongregace Šedých sester III. řádu sv. Františka

Proč Šedé sestry? To je otázka, kterou často slyšíme. Je to proto, že naše první sestry nosily šedý plášť a lidé jim začali říkat „šedé sestry“. To jim zůstalo, i když oblékly černý hábit a přešlo to i do oficiálního názvu.

Základem naší spirituality je snaha následovat Ježíše Krista podle evangelia v duchu Serafínské milosrdné lásky podle příkladu sv. Františka a našich zakladatelek.

Naše kongregace byla založena 6. ledna 1856 v Praze dvěma rodnými sestrami Marií Xaverií a Annou Dulcelinou Plaňanskými a jejich přítelkyní Františkou Johannou Grossmannovou. Zvolily si za zvláštní úkol vyhledávat a ošetřovat opuštěné a zanedbané nemocné v jejich domech bez rozdílu náboženství a národnosti a bez nároků na odměnu. Zpočátku sestry ošetřovaly nemocné po domech, později přijaly i službu v nemocnicích, po odsunutí z nemocnic pak v domovech důchodců a ústavech sociální péče.

Duchovním posláním kongregace je podávat smír za hříchy, vyprošovat světu Boží milosrdenství, obětovat se na úmysly Svatého otce, za pozhnutí kněžské práce a za vzrůst křesťanského života v lidech.

Zvláštním posláním kongregace je pečovatelská služba a ošetřování nemocných. V současné době ošetřujeme převážně naše starší a nemocné sestry.

Nyní žijeme na dvou místech – na Lomci a v Praze. Na Lomec přišly první sestry v roce 1971. Místo jim bylo nabídnuté otcem biskupem Josefem Hlouchem, když hledaly dům, kam by se mohly přestěhovat z internčního kláštera pro řeholnice v Broumově. Bylo to v době komunistické totality a sestry za sebou měly již několikrát nucené stěhování. I zde na Lomci byly pod dohledem Státní bezpečnosti. Začátky nebyly jednoduché, musely se provést značné stavební úpravy. Postupně se sem přestěhovaly sestry z Broumova i z dalších filiálních domů. V 80. letech zde žilo kolem 60 sester.

V současnosti nás zde žije dvacet jedna. Staráme o poutní místo a vše s tím spojené, věnujeme se poutníkům, vytváříme zázemí pro duchovní obnovu a pobyty hostů, v pomáháme při učení náboženství a přípravě na svátosti, vydáváme časopis Ave z Lomečku. Je zde sídlo generální představené.

Naše druhá komunita sester žije v Praze v Bartolomějské ulici. Klášter sloužil v době komunismu jako vězení StB. Sestry naplňují místo utrpení modlitbou a životem pro Boha a pro druhé. V obnoveném klášterním kostele je denně mše svatá a možnost adorace v duchu smíru. Naše činnost často spočívá v nenápadném poskytnutí zázemí a pohostinnosti, na nichž mohou růst jiná díla. -s-

150. výročí kongregace Salesiánů Dona Boska

Hlavní představený salesiánů don Pascual Chávez Villanueva vyhlásil letošek Salesiánským milostivým rokem. Tento malý Mexičan vede salesiánskou kongregaci již sedmým rokem. Je v pořadí devátým nástupcem našeho svatého zakladatele Jana Boska. Proč si vybral právě rok 2009?

Pozorný čtenář a průměrný matematik si spočítá, že v roce 1859 zřejmě začali existovat salesiáni. K založení kongregace si Hospodin posloužil svatým knězem ze severní Itálie. Don Bosko se narodil do pohnuté doby v roce 1815. Napoleon a později i revoluční nálady 40. let devatenáctého století zahýbaly politikou, náboženstvím, hospodářstvím i státními hranicemi. Bosko zažil na vlastní kůži chudobu, ztrátu otce, život na venkově i bouřlivý rozvoj velkoměsta Turína. Bohužel, při velkých revolucích a změnách často trpí ti nejmenší a chudí. Bůh dal Donu Boskovi vnímavé srdce a na přímluvu Panny Marie mu svěřil úkol věnovat svůj život právě mladým chlapcům, kteří přicházeli z venkova do velkého města a byli vystaveni různým nebezpečím pro duši i pro tělo.

Nejprve je shromažďoval o nedělích, aby jim nabízel Boží slovo, náboženské vzdělání, smíření s Bohem a eucharistii. Protože věděl, co mládež potřebuje, nabízel i zábavu, rekreaci a své přátelství. Postupem času organizoval večerní školy, zajišťoval chlapcům ubytování, vzdělání, osvojení si řemesla a pomáhal jim tím důstojně se zařadit do společnosti a církve. Cílem jeho snažení byl „pocitivý občan a dobrý křesťan“. Inspiroval se laskavostí a velikým zápallem svatého Františka Saleského. Od něj přijal i své životní motto: „Dej mi duše, ostatní si ponech.“

Boskova horlivost, velká důvěra v Boha a přímluva Panny Marie Pomocnice dělaly zázraky. Z chudého kněze se stal otec a učitel mládeže. Počátek salesiánské kongregace byl velmi prostý. Z dobového zápisu se dozvídáme, že 18. prosince 1859 se ve světnici Dona Boska shromáždili ti, jenž měli v úmyslu „šířit a zachovat ducha opravdové lásky, kterou vyžadují díla oratoří pro opuštěnou a ohroženou mládež. Shromáždění si proto přáli založit společnost nebo kongregaci, která by usilovala o vzájemnou pomoc při vlastním posvěcení, o šíření oslavy Boží, o spásu duší, především těch, kteří nejvíce potřebují vzdělání a výchovu.“

Když v roce 1888 Jan Bosko umíral, jeho kongregace čítala přes 700 řeholníků a víc jak 250 noviců. Salesiánské komunity působily v devíti státech Evropy a Jižní Ameriky. Dnes je rozeseto víc jak 16 tisíc salesiánů po celém světě. Není to číslo malé, ale ani velké. Don Bosko si přál, aby se každý podílel na výchově a posvěcování mládeže. Založil i ženskou kongregaci Dcer Panny Marie Pomocnice a Sdružení Salesiánských Spolupracovníků (třetí řád pro laiky). Po smrti zakladatele

Turín, r. 1861: Don Bosco zpovídá

vznikají další instituty zasvěceného a apoštolského života, které se hlásí k Salesiánské rodině.

Vzpomínky na doby minulé by nebyly k ničemu, pokud by nás nevyprovokovaly k obnovenému úsilí o vlastní posvěcení a spásu mládeže. A přesně o toto v Salesiánském milostivém roku jde. Loňská salesiánská generální kapitula v Římě vybídla každého člena k obrácení, k oživení salesiánského ducha. Je nutné znovu začít od Dona Boska, odpovědět na naléhavost evangelizace, svolávat lidi ochotné spolupracovat, prožívat evangelní chudobu, překračovat hranice a jít tam, kde jsme dosud nebyli.

Don Bosko si přál, abychom byli tam, kde je mládež. Abychom jí šli vstříc. Podle našich Stanov (řehole) máme být „znaméním a nositeli Boží lásky mladým, zvláště těm nejchudším.“ Do hovorové řeči přeloženo: Bůh má rád mládež a salesiáni ho v tom mají napodobovat. Mladému člověku nestačí říkat „Ježíš tě miluje“. Mladý člověk potřebuje zakusit, co to je být upřímně milován, i když si to třeba nezaslouží. Není vždy snadné hlásat evangelium. Pokud mladí lidé pochopí, že my, co se ke Kristu a církvi hlásíme, chceme jejich štěstí a máme je rádi, pak pro ně bude snadnější přijmout, že to chce i Bůh – a to je radostná zvěst, evangelium. Don Bosko nechtěl, aby salesiáni žili uzavřeně v klášterech. Ve své době byli mnohdy nepochopení. Zdálo se nedůstojné, aby kněží a řeholníci běhali a dováděli s mládeží. Dnes už možná salesián na hřišti mnoho lidí nepohorší, ale přesto slyšíme občas výtku, proč „ztrácíme čas“ s nevěřící mládeží, proč se věnujeme vnočasové výchově a sociální práci. Je přece tolik opuštěných farností...

Pokračování na 8. str.

Pokračování ze 7. str.

Don Bosko uvěřil, že především mezi zanedbanou mládeží je naše místo v církvi a 150 let požehnaného působení kongregace mu dává za pravdu. 18. prosince 2009 budou všichni salesiáni na celém světě obnovovat svůj řeholní slib. Chceme se na to celý rok připravovat, aby to bylo pravdivé a upřímné a aby to bylo zdrojem Božího požehnání pro náš zasvěcený život a poslání.

V Českých Budějovicích žijeme ve dvou salesiánských komunitách. Jedna je na „špitálku“ na Pražské třídě. Je to formační dům, v němž žijí mladí salesiáni, kteří se po skončení noviciátu několik let připravují na věčné sliby a kněžská svěcení. Spolu s nimi zde bydlí i někteří salesiáni vyučující na teologické fakultě. Druhá komunita sídlí na Čtyřech Dvorech. Ta je zaměřená na pastorační. Hlavní pole působení je farnost svatého Vojtěcha, salesiánské středisko mládeže a společenství vysokoškoláků. Bližší informace lze najít na webových stránkách a nebo přímo u salesiánů.

P. Martin Hobza, SDB

Jednou ze salesiánských aktivit jsou i tzv. chaloupky - prázdninové pobyty v přírodě.

<http://www.sdb.cz> * <http://ctyrak.sdb.cz/> * <http://www.sasmcb.sdb.cz/> * <http://spolcoctyrak.sdb.cz/>

Salesiáni v Súdánu

5. 2. 2009, El Obeid, Súdán

Milí přátelé,

srdečně vás všechny zdravím z Afriky. Nejprve moc děkuji všem, kteří na mě myslí v modlitbě, všem, kteří mi poslali nějakou zprávu, či dar pro chudé – DÍKY.

Každý den přináší nová překvapení, zvraty a ráno netuším, co všechno přijde. Práce je hodně různorodá. Mou hlavní činností zůstává starost o skupinku 35 kluků z ulice – *Music boys*. Jídlo, šaty, boty, škola, volný čas...

Pak pomáhám otci Vincentovi s kluky z Dárfúru. Od listopadu s námi v nové ubytovně za zahradou bydlí asi 450 kluků. Ti přišli zejména z Dárfúru a z pohoří Nuba. Mnoho je jich původem z jihu. Ti utekli v době války severu proti jihu do Dárfúru a odtud přišli k nám. Většina z nich má přímou zkušenost s válkou, ať jako uprchlíci, postřelení nebo vojáci.

Když mě vidí, říkají *chawadža* (bílý cizinec)

a nemůžu jim rozmluvit, že nejsem *murattyp* - „pracháč“. O bělochovi mají představu hlavně z amerických filmů - je to voják, milionář, umí karate a taky umí hrát skvěle fotbal. No, sorry kluci, ale nezapadám ani do jedné kategorie :) Každý den začínají školu v 8.15 nástupem a končí večer v 18.00. Na závěr tohoto ročního kurzu dostanou diplom, ale hlavně - místo pušky náradí, se kterým mohou začít pracovat. „Dárfúráci“ mají tyto obory: stolař, mechanik, automechanik, instalatér, svářeč, elektrikář, zedník. A už začínají vyrábět docela pěkné výrobky. Asi stovka z nich jsou křesťané zbytek muslimové.

Celá škola, tato misie, je výsledek spolupráce mnoha a mnoha dobrých lidí. Když dám balíček s oblečením a jídlem chudé rodině, je to jen vrchol pyramidy, kterou tvoří desítky lidí. Je to jako velká vlna lásky k bližnímu, která s sebou nese potřebné dary.

Někdo v Evropě se rozhodl zorganizovat sbírku pro chudé, jiný se doma rozhodl dát své šaty, někdo to vše zabalil, další dal peníze na transport, někdo jiný před osmi lety rozhodl postavit misii v El Obeid, jiný daroval pozemek, další ji postavil, mnoho dárců a spolupracovníků pomáhá udržovat misii a školu v činnosti... a nakonec je někdo, kdo ty věci vezme ze skladu a dá tomu, kdo potřebuje. Nedá se vynechat ani jeden článek, protože každý jen důležitý. Sám člověk dokáže hodně, ale opravdu velké věci můžeme udělat jen společně.

Prudce se nám tu ochladilo. Ráno máme „přízemní mrazíky“, občas klesne teplota i pod +20°C, ale zato přes den se ohřejeme. Chtěl jsem původně napsat, že je tu na sluníčku tak +40°C, ale pro jistotu jsem provedl kontrolní měření. Držte se nebo si sedněte. Budík s digi-

tálním teploměrem asi po deseti minutách pokusu při číslu +49,9° C vypnul, protože to dál neumí, takže odhaduji na sluníčku +55° možná i víc, ve stínu kolem +35-40°C. No, 22. ledna jsem to ještě nezažil...

Kdybyste někdo mohli a chtěli přispět pro chudé v El Obeid, je to možné na účet Sadby.

Sadba - Salesiánská asociace Dona Boska o.s., Kobyliště nám. 1000/1, 182 00 Praha 8 - Kobylice, IČO: 27006131

ČSOB Praha, č. ú. 199028907/0300, variabilní symbol: 1301, do zprávy pro příjemce: *dar na Súdán + jméno a adresa*.

Děkuji za všechny, kterým díky vám pomůžeme - díky za všechny dary jakékoli výše i měny :)

Jan Štěpán Musil, SDB

Autor je salesián, po noviciátu žil 2 roky v Českých Budějovicích, kde studoval TF JU. V rámci praxe působí 2. rok v Súdánu.

Bible a domov důchodců

Přišla jsem k tomu jako slepá k houslím - čtení Bible v domově důchodců. V životě by mě nenapadlo, že budu někdy něco takového dělat. Tu chvíli, kdy to začalo, mám stále před očima: studený podvečer v jedné vzdálené farnosti na Šumavě. Odhodlala jsem se učit tam v onom školním roce náboženství, přestože to znamenalo náročné dojíždění. Místní pan farář mne toho dne vyzval, abych přečetla při mši svaté první čtení.

Byla to právě Velepíseň lásky sv. Pavla, překrásné místo Nového zákona. Po mši svaté mě před kostelem oslovila drobná stařenka, obyvatelka místního domova důchodců. Cítila se oslovená četbou Písma a prosila mne, abych se „něco takového“ pokusila zavést u nich, v domově důchodců, že by to tam někteří lidé velmi uvítali. Už jsou staří, nepohybliví, často odkázáni na kolečkové křeslo a nemohou si dojít do kostela. Pravda, místní kněz tam každý týden slouží mši svatou v pěkně zařízené kapli, ale někteří lidé by uvítali ještě něco navíc.

Pochopila jsem to jako Boží volání. Jsem katechetka. Učím děti náboženství už 19 let. Mým nejstarším žákům je dnes kolem pětaticeti. Nemohu říci, že bych mohla být hrdá na to, jak většina z nich žije. Často jejich dnešní životní styl, až příliš poplatný životnímu stylu dnešního světa odvráceného od Boha, ve mně budí pokoru. Mnozí z nich byli, alespoň ve svých dětských letech, velice chytří, vnímaví a dětským způsobem upřímně zbožní. Dnes někdy žijí, jakoby o Bohu nikdy neslyšeli nebo na něj docela zapomněli. Nemohu říci, že by na nich mé hodiny náboženství zanechaly nějaké viditelné stopy.

S katechezí seniorů jsem se ještě nikdy nesetkala. Co dělat? Jakou metodu zvolit? Žádnou neznám a nevím ani, kdo by mi z ostatních katechetů mohl poradit. Věděla jsem, že do domova důchodců nemohu chodit jen tak, byť s těmi nejzbožnějšími úmysly. Musím pro svou myšlenku získat někoho z vedení domova. Zjistila jsem si jméno kulturní referentky a osobně jsem se s ní seznámila na jedné kulturní akci pro veřejnost, kterou pořádala. Přijala mé pozvání na kávu a já jsem ji seznámila se

svou myšlenkou: biblické hodiny v jejich domově důchodců. Návrh přijala a zaštitila jej svou autoritou. A tak jsme společně začaly.

Má představa před první hodinou byla poněkud komická - představovala jsem si několik dědečků a babiček, z nichž jeden bude silně nahluchlý a neuslyší přes mou veškerou snahu skoro nic, druhý bude téměř slepý a nebude vědět, kde se vlastně

ocitl a třetí na hodině tvrdě usne. Jak hloupá jsem tehdy byla! Dnes se za tyto své představy opravdu stydím a v duchu se těm starým lidem omlouvám. Na každé hodině se jich schází kolem patnácti - jednou nás všech bylo v malé kapli osmnáct, což bylo maximum, které ještě může kaplička pojmut. A já jsem nikdy, opakuji nikdy v životě, neměla pozornější žáky.

Mnohokrát za den, kdykoli si na ně vzpomenu, vidím před sebou jejich pozorné, krásné oči. Když učím malé děti, občas jim rozdám prázdné papíry a vybidnu je, aby na ně namalovaly své sny - co by si přály v životě získat, čeho by chtěly dosáhnout, až budou dospělé. Namalované obrázky jsou léta ve všech skupinách téměř stejné: krásný dům s bazénem, auto, motorka, kůň, pes... Děti se na život těší, očekávají od něj krásné věci a splnění všech svých snů, ale náboženství často vnímají jenom jako jednu z mnoha nabídek života, pro které se mohou rozhodnout a nebo ne. A to jsou vlastně děti, dalo by se říci „osvěcené“, ty, které svou volbou výuky náboženství dokazují, že hledají i jiné hodnoty, než ty materiální. Jejich oči na mě hledí a jsou plné touhy po budoucích věcech života „vezdejšího“.

Ale oči těch starých lidí! Nevěděla jsem,

že mohou být tak krásné. Krásné poznáním pravých životních hodnot. Říkám si: ale to jsou přece tytéž oči, oči mých dětí z náboženství, ale oči moudřejší o šedesát, sedmdesát let! Hledí na mne a říkají mi: já už jsem měl ten dům, který jsem si přál, ale dnes už v něm nemohu bydlet, měl jsem i krásné auto, ale už ho nejsem schopen řídit, měl jsem pěkného koně, ale dnes se už o něho nemohu starat, dnes jsem tady

v tomto domě, protože se už nedokážu postarat ani sám o sebe. Existuje ještě vůbec něco, na co se mohu těšit? Všechno jsem už prožil a poznal jsem, že věci, po kterých jsem toužil, mne neuspokojily nadlouho. Vždycky jenom na chvíli. Myslel jsem si, že když jich dosáhnou, když je budu vlastnit, budu z nic mít radost napořád. Ale má radost trvala vždycky jenom krátce. Jsem starý a nemocný, nemohu už pracovat ani vytvářet něco, co by lidé potřebovali,

pro společnost jsem tedy na obtíž a pro mnoho lidí představuji nulovou hodnotu, nebo snad ještě méně. Co mi k tomu řekneš?

Neumím odpovědět. Tady nestačí levná útěcha, které bych snad byla schopna. A tak беру do ruky evangelium a společně jej čteme. Řádek po řádku, větu po větě. Bůh zná odpověď na všechny otázky a těší nás ve všech našich souženích. Jemu nevádí, že nám smysly už neslouží, slabost našeho těla ho nezaskočí. On po nás nechce práci, naše cena před ním nespočívá ve velikosti děl, která jsme vykonali. Pro něho nejsme nikdy nulová hodnota, naopak, ve chvíli, kdy pro svět znamenáme méně než nic, jsme pro Něho VIP a naše modlitby jsou před Ním „tvrdou měnou“. A já se dívám po svých milých „dětích“, starších o sedmdesát let a vidím, jak jim při naslouchání slovům evangelia začínají zářit oči radostí dávného dětství. A vím, že k nim mluví Bůh.

Myslíte si, že stáří je smutné? Bojíte se ho? Ne, nebojte se. Já jsem v tom domově důchodců poznala, že stáří může být krásné a plné očekávání. Stáří totiž znamená, že Otcova náruč je už blízko. A jak veliká je naše touha po ní, tak veliká je i krása a radost našeho stáří.

BAJ

PODPOŘTE SVOJÍ ÚČASTÍ LETOŠNÍ POCHOD PRO ŽIVOT - PRAHA, 28. 3. 2009

Před nedávnem se mnou jeden známý, katolík kolem pětadvaceti let, rozpřel diskusi o potratech. Zastával dnes velmi rozšířený názor, že sice v principu potraty neschvaluje, avšak není prý možné začínat od zákazu potratů. Je údajně třeba nejdříve změnit sociální podmínky, aby se dítě v rodině nestalo ohrožením dosavadní životní úrovně rodiny. Vyjmenoval, jak stát vlastně vůbec nepodporuje rodiny, do jakých obtíží se např. dostává na druhé straně neprovdaná matka. Také padla zmínka o tom, že zákony o potratu jsou sice špatné, ale ženy mají svobodnou vůli... Prostě ony známé argumenty, které můžeme neustále slyšet. Když mi líčil, jak by měly vypadat podmínky pro rodinu, dostal se do roviny čiré utopie, tak ideální nikdy nebyly a asi nikdy nebudou. Takže je třeba, aby byly potraty povoleny, protože lidé mají svobodu a právo volby. Katolíci prý nemohou svou morálku ostatním vnucovat...

Ochrana života je základním principem, který musí být nezpochybnitelný. Nelze zaměňovat hlavní principy křesťanství za podružné. Desatero říká jasně: „Nezabiješ!“ Všechny ostatní „komplikace“, které se objeví při dodržování tohoto Božího zákona, se dají řešit. A jak máme zkušenosti, vláda a politici se většinou zabývají nějakým celospolečenským problémem, až když opravdu „hoří“. Nebude-li tedy dostatek rodin s dětmi, které budou nahlas křičet, aby si jich státní úředníci povšimli, nikdo nic řešit nebude... a dětí bude stále méně. Naši předci neměli také na různých ustlání, přes Evropu se jen v minulém století přehnal dvě světové války, ale dětí bylo mnohem více. Vždyť, co je nadějí národů a států do budoucnosti - nové domy, auta, televizory, luxusní dovolené? Ne, jsou to právě a jen děti.

Často zmiňovaná svobodná vůle žen je naprostou chimérou – jakou svobodnou vůli má žena či velmi mladá dívka v situaci, kdy její nejbližší naléhají, přemlouvají a vyhrožují, že přivést na svět dítě je v momentální situaci nemožné, nevhodné a nepřijatelné? A ženy na toto své „právo“ na potrat i nejvíce doplácují. Mnohokrát se trápí výčitkami svědomí, které s plynoucím časem nemizí, ale naopak sílí. Nejlepší prevence, totiž zachovávaní předmanželské čistoty, je většinou mediálně zesměšňováno a znevažováno veřejně uznávanými lidmi, kteří jsou považováni za odborníky v oblasti lidské sexuality.

Katolíci prý nemohou svou morálku nikomu vnucovat... a tím je míněno, že nesmí veřejně stát za principy Desatera a veřejně

ho hlásat. Kdo se opováží, je mediálně zne-možněn – viz evropský případ Buttiglione. Katolíci by však na takové kampaně neměli dát, je důležitější poslouchat zákony Boží než lidské. To věděli již první křesťané, které rozkládající se římské impérium, plné násilí, korupce, promiskuity a zvrhlostí (podobnost se současností čistě náhodná?) lživě obviňovalo ze všech možných zločinů, aby ospravedlnilo jejich pronásledování. Komunisté se snažili vytlačit „náboženské potřeby“ do nejsoukromější sféry a podobnou situaci tu máme opět. Pokud však člověk věří v Boha, tak chápe, že i jeho nevěřící soused má nesmrtelnou duši, která by měla dosáhnout spásy. Je tedy třeba hlásat evangelium nejen v kostele, ale i veřejně, jako to dělali apoštolové, po svém obrácení sv. Pavel atd.

Dnešní myšlení se pokouší sloučit neslučitelné – v ústavě např. máme: „Život je hoden ochrany od početí po přirozenou smrt“. Ovšem na druhé straně je prosazováno „právo“ ženy na potrat, evropské instituce se jej snaží zakotvit jako jednu ze „svobod“ člověka. Takových příkladů se dá najít mnoho, dalo by se říci, že slučování neslučitelného je příznačné pro dnešní dobu. Jde o velmi zhoubnou ideologii, protože z logiky věci plyne, že takové slučování není doopravdy proveditelné a že ve skutečnosti dostane přednost jeden z opačných názorů. Teoreticky tedy žijeme ve společnosti, která uznává pluralitu názorů, prakticky však dostávají prostor jen „pokroková“ řešení zavádějící potraty, euthanasii, sexuální nevázanost, homosexualitu atd. Ale povšimněme si výroků posledních papežů, kteří mluví o kultuře smrti. Naši biskupové v loňském pastýřském listu, který se věnoval bioetickým otázkám, také vyjádřili jasně stanovisko římskokatolické církve založené na Desateru.

Hnutí Pro život ČR podporuje několik tisíc občanů finančně, dva tisíce se zavázalo k denní modlitbě. Aktivně a systematicky pomáhá v rámci naší republiky pouze kolem 20 lidí – a to je žalostně malé číslo!* Uvádí se, že praktikujících katolíků jsou 4 % z populace – to činí 400 000 lidí. Dokáží-li se katolíci účastnit náboženských poutí v hojném počtu, měli by se dokázat i v tomto případě sebrat, farnosti objednat autobusy a vyrazit do Prahy na Pochod pro život.

Iveta Černá

*Údaje převzaty z informačního oběžníku HPŽ ČR 1/2009

POCHOD PRO ŽIVOT

Praha, 28. březen 2009

Od posledního Pochodu pro život bylo zraněno dalších 25 tisíc matek a stejný počet dětí před narozením usmrčen. A to i kvůli lhostejnosti a mlčení mnoha z nás, kteří jsme takovému osudu unikli.

Bezohledný zákon nadále umožňuje, aby byly další a další ženy k zabíjení svých dětí nuceny, a tak hluboce zraňovány.

13 hod. - Mše sv.

kostel sv. Jiljí (Husova 8, Praha 1)

14 hod. - Pochod pro život

Vnucená volba není nikdy volbou!

<http://prolife.cz>

Bližší informace:

Hnutí Pro život ČR

Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5

e-mail: info@prolife.cz

Římskokatolická farnost
arciděkanství Nepomuk
a Matice sv. Jana Nepomuckého

srdečně zvou na

**UCTĚNÍ MUČEDNICKÉ
SMRTI**

SV. JANA NEPOMUCKÉHO
(616. výročí)

+ 20. 3. 1393

a

**VÝROČÍ SVATOŘEČENÍ
SV. JANA NEPOMUCKÉHO**
(280. výročí)

19. 3. 1729 vyhlášeno papežem
Benediktem XIII. v Římě, v lateránské
basilice maior Božského Spasitele
a sv. Jana Křtitele a apoštola Jana

Pátek 20. 3. 2009

v poutním kostele
sv. Jana Nepomuckého v Nepomuku

18 hod. - Svatojánské litanie
v podání chrámového sboru

- mše sv. „U kolébky sv. Jana“

- oficiální začátek činnosti

Matice sv. Jana Nepomuckého (prezentace)

Na zádech batoh a v srdci püst...

Možná se sluší v tomto čase, kdy se chystáme na masopust a **püst**, trochu se zastavit nad obsahem slov, která běžně používáme a která tak častokrát letí kolem nás, aniž bychom zaslechli jejich opravdový význam. **Püst, postit se...** Když se **postíme**, obvykle si, sami sobě, něco odpouštíme. Ne za něco, co jsme provedli, ale **odpouštíme** si a - chcete-li - vlastně i **opouštíme**, na nějaký čas něco, co jsme měli rádi. Ať už je to třeba jen dobré jídlo anebo chování, které možná nebylo tak úplně v pořádku. Chtěl bych vám něco říci o lidech, kteří si ve svém životě **nedokázali** - a bohužel mnozí už ani nedokážou - **odpustit** jednu úplně zbytečnou a špatnou věc. Berou, správně se říká užívají, drogy. To jsou látky, na které si mladý člověk zvykne ani neví jak, a najednou bez nich nemůže být a udělá všechno, úplně všechno, aby se k nim dostal. Říká se tomu závislost. Problémem je, že v české společnosti se některé druhy závislosti považují za něco normálního a běžného. Normální je, že někdo kouří cigarety, normální je, když někdo pije alkohol. Říká se tomu společenská akceptace. Skoro všichni společně něco akceptujeme, přijímáme, bereme za své a přitom v dnešní informační době dobře víme, že to není zdravé ani pro naše tělo, ani pro naše peněženky. Dělal to naši dědové, děláme to také...

Ale máme dnes závislosti, o nichž naši dědové neměli povětšinou ani potuchy a i část dnešní společnosti o jejich příčinách i důsledcích má jen mlhavé představy. Závislosti, které jsou relativně nové, udeřily v plné síle teprve před pár lety, ale o to tvrději na ty slabé a nepřipravené. Jsou to ony výše zmiňované drogy, na které vzniká psychická a fyzická závislost, ale třeba i gambling čili patologické hráčství. V léčebnách, které bývaly plné alkoholiků, dnes najdete spíše uživatele drog a „hráče“. Alkohol, drogy i hráčství ale mají jedno

společné. Ničí a zničí toho, kdo jim propadl a na dálku i jeho nejbližší.

Pracuji v kontaktním a doléčovacím centru pro drogově závislé Háječek s drogově závislými lidmi. Většinou mladými lidmi. Denně jich k nám přijde kolem čtyřiceti, čtyřicátníci jsou výjimkou. Obvykle jim je něco přes dvacet, málokdo z nich má práci, bydlení nebo rodinu, v batohu a po igelitkách si nosí všechn svůj majetek. Jejich domovem a školou je ulice, ložnicí most přes Malši nebo squat u Vltavy, drží naoko pospolu, ale uvnitř jsou sami. Sami s drogou. Nedá se říct, že by jim společnost zrovna fandila, (ostatně ona moc nefandí ani těm, kteří se za ní o ně alespoň pár hodin denně starají). Proč by taky měla? Zavínili si to sami, nikdo je přece nenutil začínat. Setkávám se často s tímhle názorem, bohužel i u těch, kteří by, třeba už z pozice své funkce nebo proto, že se považují za dobré, měli vědět alespoň tolik, že nic na tomhle světě není černobílé a nikdo, nikdo nejsme bez viny.

Někdo z našich klientů si přijde jenom popovídat, ohrát se, osprchovat, vyprat si prádlo. Někdo si potřebuje vyprat i duši. Je dobré naslouchat. Některým to trvá déle, někteří se neotevrou nikdy, protože je život naučil nevěřit. Je dobré naslouchat. Jak se vyrůstá bez rodiny, bez toho, aby jim někdo v dětství a dospívání ukázal, jak být dobrým, bez toho, aby je někdo podržel, když to nejvíc potřebovali. S pocitem, že vlastně nikoho nezajímají... krom drogových dealerů, pro které jsou jistým zdrojem zisku. A tak jsou tam, kde jsou. V našem kontaktním centru Háječek jich evidujeme kolem čtyř set, ale mezi námi jich je mnohem víc. Na zádech batoh, i když vlastně nikam nejedou, a v srdci dlouhý **püst**...

František Kotrba,
Kontaktní a doléčovací centrum
pro drogově závislost Háječek
v Českých Budějovicích

KONGREGACE
MILOSRDNÝCH SESTER
SV. KARLA BOROMEJSKÉHO
V JINDŘICHOVĚ HRADCI

neděle 22. února 2009

DEN S BOROMEJKAMI

PROGRAM

8.30 HOD. - MŠE SVATÁ

(kostel sv. Jana Křtitele)

celebruje jindřichohradecký probošt
P. Václav Habart

9.30 HOD. - DOPOLEDNÍ

PROGRAM

(sál Muzea Jindřichohradecka
v ulici Štítného)

Kdo jsou sestry boromejky,
čím je naplněn jejich život?

...scénická koláž

13.30 HOD. - KOMPONOVANÉ
ODPOLEDNE

(sál Muzea Jindřichohradecka
v ulici Štítného)

14 hod. - Přednáška

„Kongregace Milosrdných sester
sv. Karla Boromejského“
spojená s promítáním
a hudebními vstupy

17.30 hod. - Adorace

(klášterní kostel sv. Kateřiny)

...rozjímání v duchu spirituality
Kongregace

...myšlenky S.M. Vojtěchy
Hasmandové (1914-1988),
jejíž proces svatořečení probíhá

18.30 hod. - Mše svatá

(klášterní kostel sv. Kateřiny)

Program pro vás připravili

Římskokatolická farnost-probošství
Jindřichův Hradec
ve spolupráci
s Kongregací milosrdných sester
sv. Karla Boromejského
a s Muzeem Jindřichohradecka.

Sestry Kongregace sv. Karla
Boromejského pracovaly v jindřichohradecké nemocnici v letech 1905-56.
S. Marie Vojtěcha Hasmandová
během 2. sv. války působila v Třeboni
jako učitelka, v r. 1950 byla jmenována
představenou Neumannea (řeholního
domu) v Prachaticích.

Středoškolské křesťanské večery

... každou středu v klášteře na Piaristickém náměstí

- 17.30 společenství mladších středoškoláků (14-17 let)
- 18.30 duchovní program (mše sv., bohoslužba slova, adorace...)
- 19.15 společenství starších středoškoláků (16-20 let)

- otevřené společenství, dobrá parta
- řešení různých otázek a hledání
- možnost osobního duchovního rozhovoru
- příprava na křest a biřmování
- prohloubení duchovního života
- víkendové akce

Přijď nebo se ozvi: Josef Prokeš - krik@centrum.cz

KONSTANTIN BYZANTSKÝ, POZDĚJI SVATÝ CYRIL

14. února tomu bude 1140 let, co zemřel veliký soluňský filosof Konstantin. Není to právě nejvýraznější jubileum, ale udělali jsme už dost pro to, abychom pochopili, co pro nás tento misionář víry udělal? Uvědomili jsme si už dost, abychom věděli zač mu máme děkovat?

Konstantin se narodil v rodině angažovaného státního úředníka byzantské říše. Jeho otec byl Řek a pocházel ze Soluně (kde také rodina žila), jež patřila k významným městům helénistického světa. Matka zase podle některých pramenů pocházela z Makedonie, takže svým dětem předávala své mateřské, ale i slovanské vnímání života a světa. V této rodině byl malý Konstantin nejmladším dítětem.

V té době byla centrem vzdělanosti a křesťanství Konstantinopol. Mladý Konstantin zde studoval a vnímal vnější svět ve dvorských školách. Přijímal v tomto prostředí se samozřejmě větší množství poznatků, než by mohl získat ve svém rodišti, naučil se tu vnímat svět z více hledisek už proto, že se v sídelním městě říše běžně stýkal s lidmi mnoha národností, ale i proto, že při jeho bilingvní výchově nebylo problémem naučit se vnímat několik dalších jazyků a také jim snadněji porozumět.

Konstantinovi byly svěřeny pro jeho přirozené nadání a znalosti v kulturní a náboženské oblasti již v mladém věku i náročné úkoly. Stal se bibliotékářem archivu slavného chrámu svaté Sofie v Cařihradě a současně sekretářem cařihradského patriarchy. Po nějaké době mu však začal scházet kontemplativní život a další studium. Tehdy se tajně uchýlil do jednoho z klášterů na černomořském pobřeží. I v tomto prostředí nasával dychtivě jazyky a znalosti obyvatel, kteří byli ovlivnění příslušností k různým národům, jejich různou kulturou a tradicí. Byly to poznatky a zkušenosti, které mu později pomáhaly k jasnoživé orientaci při jeho vlastní misijní činnosti.

Když byl Konstantin v roce 851 císařem a patriarchou vyslán k Saracénům, bylo mu 24 let. Měl za úkol vysvětlit jim odlišnosti křesťanského učení. Život sv. Konstantina přibližuje, jak saracénští učitelé chválili jednotu, když pravili: „Vidíš, filosofe, ten úžasný div, jak boží prorok Mohamed, který nám od Boha přinesl blahou zvěst, obrátil množství lidu? A my všichni se držíme jeho zákona a v ničem ho nepřestupujeme, ale vy křesťané, kteří se držíte zákona vašeho proroka Krista, tak se chováte a děláte, jak se komu z vás zlíbí, ten tak, onen onak.“

Konstantin pak vysvětloval, že tvůrce veškerenstva stvořil člověka mezi anděly a zvířaty, že ho řečí a rozumem odlišil od zvířete a hněvem a chtíčem od andělů. Proto Kristus vírou a Božím působením učí člověka a ten se rozhoduje sám a podle toho, které stránce se víc blíží, stává se sám více bytostí vyšší nebo nižší. Když Konstantin stále ukazoval přednosti Kristova učení, nakonec mu dali vypít jed. Ale Bůh ho ochránil a přivedl zdravého do jeho země.

V roce 860 byl Konstantin spolu s Metodějem povolán - už jako osvědčený náboženský, kulturní i jazykový znalec - na misijní cestu k Chazarům na Krym. Tuto disputaci sezval

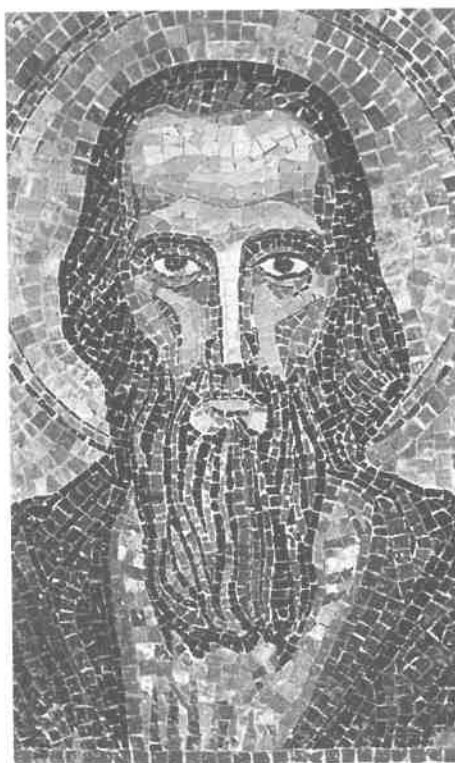
chagan (titul vrchního náčelníka národa) chazarské říše k posouzení tří náboženských směrů, které se v jeho tehdejší říši uplatňovaly (křesťanství, judaismus a islám).

Účast na této veliké disputaci se ukázala jako veliká šance, jaká Konstantina potkala. Nejen že se tu musel „ostřílet“ mezi předními teoretiky i dalších náboženských směrů ještě jako mladý člověk (v roce 860 mu bylo 33 let!), ale získal přitom i argumenty a sebejistotu pro pozdější útoky franckých kněží.

Konstantin strávil v Chersonu nějaký čas ještě před onou disputací. Poznal tam židovské knihy a dokonce přeložil osm částí mluvnice, aby textům rozuměl přesně. Podobně prostudoval i knihy samaritánské a také evangelium a žaltář v syrštině. Díky tomu se důkladně připravil jednak na konfrontace znalostí, ale také pochopil odlišný charakter lidí těch tří zemí a způsob, jak překlady evangelií využívaly nejen slov, ale i odlišností tří národů k vysvětlování Kristova učení. Touto nezpochybnitelnou zkušeností dospěl k závěru, že křesťanství se nedá šířit jen ve třech jazycích.

Tepře po těchto náročných studiích Konstantin vyplul s delegací lodí přes Azovské moře a dál po Kaspickém moři k úpatí kavkazských hor, neboť disputace byla svolána na léto roku 860 do (letního) sídla chagana u Dermontu.

Úspěšná reprezentace křesťanského učení před chaganem a zástupci judaismu a islámu (a objevení ostatků čtvrtého římského papeže sv. Klimenta I.) znamenala příznivé možnosti dalšího šíření Kristova učení ve východní

Sv. Konstantin (* 826 nebo 827 v Soluni, + 14. února 869 v Římě)

i západní části Evropy.

Silná bašta, vybudovaná Karlem Velikým, nešířila Boží království na zemi, ale díky válkám jeho synů a vnuků o moc se rozpadla. Po Verdunské dohodě (roku 843) vzájemné boje poněkud opadly a orientovaly se na východní expanzi proti Slovanům podél Baltického moře na severu a podél Dunaje na jihu.

Dočasnost podpory Moravy od Ludvíka Němce si uvědomil její panovník Rostislav a požádal v roce 861 papeže Mikuláše I. o vyslání kněží, kteří by mohli šířit křesťanství lépe, než frančtí kněží. Papež Mikuláš ale v té době nemohl žádosti vyhovět, protože potřeboval dobrou spolupráci s hlavou západního římského císařství.

Rostislav se pak obrátil na východořímského císaře Michala III., kterému psal: „Přišlo k nám mnoho učitelů křesťanství, z Itálie, Řecka a Německa, kteří nás různým způsobem vyučují. Ale my Slované ... nemáme nikoho, kdo by nás uvedl do pravdy a vyučil nás v ní srozumitelným způsobem“. Na základě této žádosti východořímský císař i patriarcha vyslali misii v čele s oběma bratry. V tehdejší Konstantinově postoji jsou obsaženy dvě stránky – radost i obava. Řekl císaři: „S radostí se vydávám na cestu kvůli křesťanské víře“, ale dodal také: „Přes svou únavu a chatrné zdraví jdu s radostí do této země“.

Soluňští bratři se začali ze všech sil věnovat vzdělávání duchovních. Když byli tito dostatečně připraveni na přijetí kněžského a biskupského svěcení, vydali se s bratry na cestu do Cařihradu, kde mělo svěcení proběhnout. Cestou se dozvěděli, že císař Michal III. který je poslal na Velkou Moravu, byl zavražděn; proto se rozhodli vyčkávat v Benátkách dalších zpráv. O jejich pobytu se dozvěděl papež Mikuláš I. a pozval je do Říma. Vzápětí ale zemřel a jeho nástupcem se stal Hadrián II.

V Římě Konstantin a Metoděj obhájili staroslověňštinu před papežským dvorem. Bulou byla slavnostně staroslověňština povolena jako bohoslužebný jazyk.

Počátkem roku 869 už byl Konstantin velmi slabý. Před svou smrtí ještě vstoupil do kláštera a přijal řeholní jméno Cyril. Své misijní poslání předal staršímu a silnějšímu bratrovi. Kromě dosažení papežské buly se bratrům podařilo připravit vznik nového slovanského biskupství a vysvětit řadu nových slovanských „učedníků“. Přesto slábnoucí Konstantin poslal Metoděje, aby se nevracel mezi bratry mnichy, ale aby usiloval o uskutečnění myšlenkové proměny, jež mohla přibližovat souladnost východního a západního světa.

Skutečnost, že Jan Pavel II. vyzdvihl i po mnoha staletích význam Konstantina, resp. sv. Cyrila, jeho jmenováním za spolupatrona rozvoje Evropy, je opravdovým poděkováním za jeho životní křesťanské usilování.

Zdeněk Papeš

Vatikánský městský stát si připomíná 80. výročí

Tento nejmenší stát na světě vznikl 11. února 1929 podepsáním tzv. **Lateránských dohod**, které potvrdily jeho zřízení jako suverénního státu, nezávislého na Itálii.

Vatikán k této příležitosti připravil program, který přiblíží jeho historii i současnost. Podle předsedy Governorátu Městského státu Vatikán bude na náměstí sv. Petra instalovaná expozice s názvem „1929 až 2009, 80 let Vatikánského státu“. Expozice v křídle Karla Velikého na svato-petrském náměstí potrvá do 10. května.

Vatikán (oficiálně Městský stát Vatikán) je nejmenším nezávislým státem světa (0,44 km², 921 obyvatel) tvořícím enklávu uprostřed Říma. V jeho čele stojí římský biskup, tedy papež.

Vlastní území Vatikánu zahrnuje *baziliku sv. Petra, Svatopetrské náměstí s Apoštolským palácem, přilehlými budovami a Vatikánskými zahradami*. Dále k Vatikánu náleží ještě exteritoriální území se zvláštním statutem, mezi něž patří *baziliky sv. Jana v Lateránu, sv. Pavla za hradbami, bazilika Panny Marie Větší a papežské letní sídlo v Castel Gandolfo*.

Jméno získal Vatikán podle stejnojmenného pahorku, na kterém se nachází. Ten se jmenuje **Vaticanus Mons**, doslova znamená *Pahorek věštců*, a odkazuje do dob starověkého Říma, kdy zde stávala věštírna.

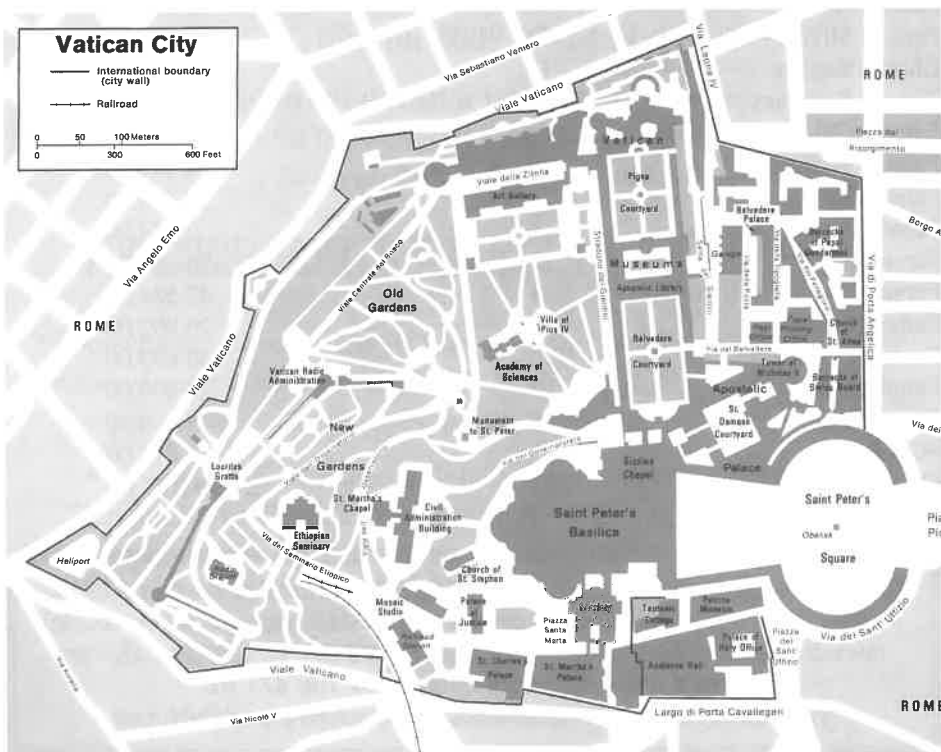
Dnešní vatikánský stát je dědicem papežského státu (Patrimonium sancti Petri, Stati pontifici), který se zformoval v polovině 8. století na základě tzv. **Pipinovy donace** jako území na Apeninském poloostrově, které bylo pod přímou světskou vládou

římského biskupa (papeže). Jeho velikost se během staletí měnila. V roce 1870 bylo území papežského státu připojeno k Italskému království.

Pahorek Vatikán a některá exteritoriální území byla navracena pod papežskou správu smlouvami s Mussoliniho Itálií 11. února 1929 - tzv. **Lateránské smlouvy**. Vztah mezi Vatikánem a Itálií byl pak ještě upraven konkordátem z roku 1984.

Lateránské dohody byly smlouvou mezinárodní, konkordátní a finanční. Především vytvořily Itálii uznaný Vatikánský městský stát (přesněji Stát Vatikánské Město) jako *suverénní subjekt mezinárodního práva*. Vatikánské město mělo být za všech okolností považováno za neutrální a neporušitelné území. Papež osobně byl prohlášen nedotknutelným a v případě nutnosti se mu dostalo ochrany italským státem. Papežským legátům byla přiznána všechna práva vyslanců suverénních států. Římskokatolické vyznání bylo v Itálii prohlášeno za státní náboženství. Církevní sňatek získal občanskou platnost a ve školách byl povinně umístěn katolický kříž.

Italská vláda se dále zavázala poskytnout papeži *finanční odškodnění* za ztráty způsobené zánikem někdejšího papežského státu. Církev se naproti tomu v dohodách vzdala požadavku na vrácení papežských území a souhlasila s rozpuštěním oddílů Katolických skautů. Zavázala se také k faktickým konzultacím s italskou vládou ve věci jmenování církevních hodnostářů činných na italském území.

PŮST TEOLOGŮ

27. 2. 2009 v 18.15 hod.

Sál klášterního kostela
Panny Marie
(Piaristické nám., Č. Budějovice)

„Dvacet let svobody...“

Doc. Ivana Noble, Ph.D.,
Evangelická teologická fakulta UK

P. Mgr. Vladimír Málek,
ředitel Pastoračního střediska
při Arcibiskupství pražském

Informace o nových knihách
Karmelitánského nakladatelství

Bohoslovci českých diecézí
zvou mladé muže
ve věku od 15-ti let na

POSTNÍ VÍKENDOVÉ SETKÁNÍ

keré se uskuteční

13.-15. 3. 2009

v Arcibiskupském
semináři v Praze.

Setkání je určeno všem,
kteří hledají svou životní cestu
a chtějí prohloubit svůj vztah
s Bohem.

Mladým mužům nabízíme prostor
pro modlitbu, ztišení, možnost
hovořit o tom co prožívají,
workshopy a setkání
se zajímavými lidmi.

Účast je třeba nahlásit
do 6. 3. 2009.

Můžete se přihlásit:
telefonicky: na číslo **220 181 336**,
nebo na stránkách semináře:
www.arcs.cuni.cz
(on-line přihláška).

DIECÉZNÍ CHARITA INFORMUJE

Výsledky Tříkrálové sbírky 2009 v českobudějovické diecézi

Sčítání výsledků Tříkrálové sbírky 2009 v českobudějovické diecézi skončilo. V této diecézi lidé koledníkům letos do sbírky přispívali již po deváté a celkem se tak podařilo shromáždit 2.923 372 korun, což je o 430.063,- Kč více než loni.

V těchto dnech probíhá ještě kontrola všech úředně potvrzených dokladů, aby bylo zaručeno, že všechny peníze se dostanou tam, kam patří - u nás i v zahraničí lidem, kteří si sami nemohou nebo neumějí pomoci.

Peníze vložené do tříkrálových kasiček jsou hlavně projevem obyčejných lidí, kteří nejsou lhotejní k osudu druhých. Bez nich by Charita nemohla vyřešit mnoho situací lidské nouze a nedostatku. Dárci přitom nedávají jen ze svého přebytku, ale často i ze svého nedostatku. Za jejich solidaritu a důvěru jim právem patří naše vděčnost.

Do ulic měst a obcí českobudějovické diecéze vyrazilo letos celkem 640 skupinek tří králů, kteří přinášeli lidem zvěst o veliké lásce. Zároveň prosili o peníze pro lidi v nouzi a nabízeli jim tak možnost stát se spolupracovníky na velkém charitním díle.

Hranici 100.000 Kč překročily Charity v Českých Budějovicích, Horažďovicích, Kamenici nad Lipou, Pelhřimově, Prachaticích, Sušici, Třeboni, Vimperku, Vodňanech. V ničem horší ale nejsou ani ty menší, třeba jen dobrovolné nebo dokonce samostatně koledující farnosti či obce, které se do sbírky zapojují. Ty to mají někdy dokonce těžší a patří jim stejný dík za jejich ochotu a snahu.

Po důkladné kontrole za celou republiku se více než polovina získaných peněz vrátí do regionů, kde byly vykoledovány. Zbytek je určen k financování velkých celorepublikových a zahraničních projektů na pomoc lidem v nouzi. Na efektivnost a účelnost využití sbírky dohlíží tříkrálová komise, která je velmi přísně hodnotí a bez jejího souhlasu není možné vykoledované peníze použít.

Pokud se náhodou stalo, že jste koledníky nepotkali a chcete do sbírky přispět, lze tak učinit např. přes mobilní telefon (**DMS KOLEDA** na číslo **87777**) nebo odesláním daru na konto sbírky **33001122/0800**. Tříkrálové DMS i konto jsou otevřeny celoročně.

Roman Tlapák,
koordinátor Tříkrálové sbírky

Místo	Zaevidováno skupinek	Vykoledovaná částka (Kč)
Diecézní charita - středisko	19	57 324,50
FCH Boršov nad Vltavou	15	73 803,00
MCH České Budějovice	51	71 536,00
FCH Český Krumlov	6	33 967,00
OCH Horažďovice	37	100 319,00
FCH Jindřichův Hradec	10	47 737,00
FCH Kamenice nad Lipou	26	111 275,00
FCH Katovice	14	59 079,00
CH Malenice	13	36 248,00
FCH Milevsko	6	53 309,00
CH Nová Bystřice (stř. DCH)	2	17 605,00
OCH Nové Hradky	14	79 575,00
FCH Pacov	10	42 480,00
OCH Pelhřimov	60	344 735,00
OCH Písek	10	28 444,00
FCH Prachatice	25	155 571,00
FCH Protivín	1	0,00
OCH Strakonice	20	73 766,00
OCH Sušice	16	163 848,00
FCH Rožmitál pod Třemšínem	6	18 799,00
FCH Tábor	21	79 486,00
OCH Třeboň	17	109 168,00
FCH Týn nad Vltavou	15	80 292,00
FCH Velešín	8	49 231,00
CH Veselí nad Lužnicí (stř. DCH)	7	14 274,00
FCH Veselíčko	7	29 589,00
OCH Vimperk	16	118 313,00
FCH Vlachovo Březí	4	13 409,00
FCH Vyšší Brod	7	13 798,00
Farnost Suchdol nad Lužnicí	5	32 609,00
Farnost Ledenice	16	51 582,00
Farnost Lišov	6	61 645,00
Farnost Slivice - Milín	24	50 720,50
Charita Kaplice	17	66 925,00
Farnost Borovany	15	63 151,00
Farnost Chlum u Třeboně	6	42 770,00
Farnost Vodňany	19	114 478,00
Farnost Římov	30	85 464,00
Farnost Kamenný Újezd	1	7 034,00
Farnost Sedlec	3	16 806,00
Farnost Sezimovo Ústí	8	42 534,00
Farnost Štěkeň	5	29 992,00
Farnost Chýnov	10	40 695,00
Farnost Bavorov	7	28 899,00
Farnost Bechyně	2	5 468,00
FCH Počátky	5	5 619,00
Celkem	653	2 923 372,00

Koledníci letos nasbírali v celé ČR do 14.727 pokladniček od dárců částku ve výši 63 774 919 Kč. Spolu s dárcovskými SMS, které přišly od diváků televizního Tříkrálového koncertu (celkem 393 552 Kč), činí prozatímni výnos letošní koledy celkem 64 168 471 Kč.

Více zpráv naleznete na stránkách www.trikralovasbirka.cz

DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE

Mezinárodní akce mladých v Rakousku

O víkendu 30. 1.-1. 2. 2009 proběhlo již tradiční mezinárodní setkání mladých, nazývané „Groove Castle“, na rakouském hradě Altpertstein, který slouží jako centrum pro uskutečňování volnočasových aktivit.

Zúčastnila se ho mládež z linecké, pasovské a českobudějovické diecéze, pořadatelem bylo linecké diecézní centrum mládeže. O některé z aktivit se podělilo pasovské a naše centrum.

Celkem se nás sešlo okolo sedmdesáti, z Českých Budějovic přijelo patnáct účastníků. Naši animátoři z ČB a z Pelhřimovska měli na starosti páteční večerní modlitbu, která se nesla v duchu písní z Taizé. Také se četly (v obou jazycích) žalmy, evangelium a prosby zaměřené na mládež a urovnání konfliktů mezi různými národnostmi.

Během soboty si mladí ze všech tří zemí mohli vyzkoušet workshopy, které v našich podmínkách zatím nemáme k dispozici. Účastníci z Čech si zkusili natočit kratší film, sestříhat ho a vybrat k němu hudbu, někteří nacvičovali sborový zpěv afrických národních písní, hru na africké bubny, irské tance anebo se učili základy hraní na kytaru. Dále byly v nabídce workshopy jako např. malování na základě předešlé meditace, výroba indiánské ozdoby či natočení rádiové reportáže z hradu atd. Prezentace získaných dovedností se konala ve večerních sobotních hodinách na tzv. „Otevřeném jevišti“, po které následoval koncert, společný zpěv a tanec.

Akce vyvrcholila slavením společné nedělní mše sv., kterou dvojazyčně sloužili kněží zodpovědní za práci s mládeží ze všech tří diecézí.

Velice nás potěšilo, že se naši animátoři energicky zapojovali do společných aktivit, podíleli se na zpěvu a hudebním doprovodu při modlitbách a některých večerních vystoupeních. Jako veliké pozitivum lze hodnotit to, že odpadl jakýsi ostych, zakřiklost, pasivita a nekomunikativnost.

Rádi bychom poděkovali všem, kteří se zúčastnili tohoto víkendu a ochotně se zapojili do pří-

prav i samotné realizace. Náš dík patří Petru Štěpánkovi a zejména dlouholeté spolupracovnici našeho centra Bětce Churáčkové za kvalitní hudební doprovod, který si získával nejenom náš sluch, nýbrž i srdce, a tak mohl nejeden z nás pocítit, že navzdory jazykovým bariérám je možné smazat všechny ostatní hranice a překážky mezi lidmi.

Za DCM v ČB Vlastimil Sekyrka

ČESKÉ BUDĚJOVICE, KATEDRÁLA SV. MIKULÁŠE

27. března 2009 17-24 hod.

**Duchovní obnova nejen pro mladé
NEPROMARNĚTE POSTNÍ DOBU...**

Nechcete se na chvíli zastavit?

VEČER OTEVŘENÝCH SRDCÍ

* Společná modlitba * Mše sv. při svíčkách * Vigilie se svědectvími *
Křížová cesta a uctívání kříže * Sv. smíření a duchovní rozhovor *
Adorace Nejsvětější svátosti

* Udělejte si čas na sebe a Boha * Zbavte se svého balvanu *
Zapomeňte na chvíli na uspěchaný svět * Duchovní očista před
Velikonocemi * Poslechněte si životní příběhy druhých * Ponořte se do
ticha nekonečné Lásky

Ježíš vás má rád a čeká na vás... Přijdete?

Mediální partneři: Katolický týdeník a časopis Milujte se!

PŘÍPRAVA VRCHOLÍ

Mezinárodní hudebně-kreativní akce „Groove Castle“ v Rakousku proběhla velmi úspěšně a druhý měsíc tohoto roku na sebe nenechal dlouho čekat. I přesto, že nás čeká setkání animátorů v Nové Cerekvi (13.-15. 2.), vrcholí příprava na **Diecézní setkání mládeže**, které se uskuteční tento rok již **27.-28. března v Českých Budějovicích**. Místem setkání bude **Biskupské gymnázium (BIGY)**. V pátek večer se bude konat hudební večer v tělocvičně gymnázia, pak se mladí budou moci zúčastnit vigilie v katedrále sv. Mikuláše.

Sobotní program odstartuje v katedrále uvedením do tématu otcem biskupem. Poté budou následovat skupinky se zajímavými tématy. Jako upoutávku můžeme některá uvést: témata věnovaná *apoštolu Pavlovi, sebeupálení Jana Palacha* z pohledu katolické morálky, *scénický tanec, konflikt* – koření života. Celé setkání bude korunováno mší svatou s otci biskupy v katedrále sv. Mikuláše v 15 hodin, kde animátoři naší diecéze obdrží diplomy k ukončení kurzu.

Všechny mladé srdcečně zveme a těšíme se na setkání s nimi!

DCM

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO RODINU

DCR na začátku roku 2009

Začátkem roku se už loudí uprostřed mrazů a inverzí, oblev i chumelenic nejedna myšlenka na léto. Takhle dovolená... Fantazie zavoní létem. Je tu rodina s bujnými ratolestmi, je tu touha nadechnout se a odpočinout – no to se tedy nějak vylučuje... Je tu můj partner, někdy už to zavání pořádným stereotypem a něco by vážně chtělo změnit... A mohlo by se to týkat nakonec nejen léta... A vlastně, kdy jsme my dva uprostřed toho rodinného shonu – úkolů do školy, kdy se mi zas tohle porouchalo a zas už je třeba něco uvařit a syn hlásí poslední pár čistých ponožek... kdy my dva jsme si udělali čas jen pro sebe? Takové myšlenky krouží hlavou možná nejednomu z nás...

Jsmo na tom podobně, a tak kromě těchto a podobných myšlenek nám v *Diecézním centru pro rodinu* leželo a leží v hlavě, jak na to, aby se vztahu v manželství dařilo a v rodině vládla příjemná atmosféra. A navíc, aby akce, které se mohou tomu všemu stát oporou, byly přístupné všem.

Maličko se změnilo. Od 1. 1. 2009 se Diecézní centrum pro rodinu při Biskupství českobudějovickém stalo církevní právnickou osobou. Trochu suché vyjádření, ale je to taková první vlaštovka, která do budoucna může napomoci k tomu, abychom dosáhli na podporu prorodinných aktivit.

Ale může se stát, že tento článek bude číst někdo, komu se zamlouvá podpořit úsilí o dobře fungující manželství a rodinu,

protože to mohl také sám vyzkoušet na vlastní kůži, že to za to stojí investovat, nejen kvůli dětem, ale kvůli sobě samému a kvůli tomu, kterého mám rád a se kterým jsme společně už kus života, i když to nemusela být cesta nejjednodušší.

Máte-li s naší dosavadní činností pro rodiny a manžele dobré zkušenosti a chcete-li je jakkoli podpořit, nabízíme vám nejen číslo našeho účtu **4200180403/6800**. Doufejme, že najdeme i touto cestou sponzory pro podporu akcí pro manžele i rodiny a oni si své dary budou moci odepisovat z daní... Těšíme se ale i na vaše podněty, nápady a spolupráci.

V případě, že s námi žádné zkušenosti nemáte, rádi se s vámi setkáme na našich akcích, o kterých se můžete průběžně dozvědět na stránkách časopisu *Aktuality-Setkání* nebo na našich webových stránkách **www.dcr.bcb.cz**.

Těšíme se na tuto novou etapu našeho fungování, i když za těch několik dní už víme, že to není jednoduché. Ale co nic nestojí, za nic nestojí, jak říká lidové rčení, a tak se tužíme. Věříme, že naše úsilí přinese dobré ovoce, které bude chutnat v konkrétní podobě i vašim rodinám a občerství vás uprostřed veškerého lopecení. *Alena a Pavel Poláčkovi*

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA

Tříkrálová sbírka v Sušici a okolí

Stejně jako v předchozích letech proběhla i letos počátkem ledna v Sušici a okolí Tříkrálová sbírka. Letos již podeváté.

Předcházelo jí pozhánání koledníků dne 2. ledna při mši svaté v děkanském kostele sv. Václava P. Janem Löffelmanem JC.D. Poté se ve dnech 3.-7. ledna rozešly skupinky Tří králů po Sušici a okolí. V letošním roce to byly Volšovy, Budětice a Rabí. Zde koledníkům velmi pomohla místní dlouholetá a obětavá kostelnice, paní Marie Ottisová, která se zde láskyplně stará o místní kostelík sv. Jana Nepomuckého, který byl v loňském roce velmi vkusně opraven. Za to jí patří veliké Pán Bůh odměn.

Výtěžek letošní sbírky je 163 848 Kč. K tomu je nutné ještě připočítat 25 000 Kč, vybraných ve farnosti Zbýnice. Na tom mají zásluhu obyvatelé obce Hrádek u Sušice a okolí. Tyto peníze půjdou na podporu domácí péče o seniory a osoby se zdravotním postižením, a také na pomoc dětem, částečně na humanitární projekty Charity ČR v zahraničí. Poděkování za takový krásný výsledek patří jak dárcům, tak obětavým koledníkům, které neodradily ani velké mrazy. Jen pro zajímavost: v loňském roce bylo z celorepublikového výdělku této sbírky podpořeno více než 600 projektů; za 8 let trvání sbírky je to více než 3500 projektů. Vybráno bylo celkem 400,5 milionů korun. To je, myslím, velmi slušný výsledek.

Nakonec nezbyvá než upřímně poděkovat organizátoru sbírky, kterým je, jako každý rok, Oblastní charita Sušice - středisko Racek a jeho obětavé pracovnice!

Úplně závěrem bych rád vyjádřil přání, aby příští, jubilejní Tříkrálová sbírka 2010 byla navzdory ekonomické krizi ještě úspěšnější, než ta letošní. Dá-li Pán Bůh - ale to také hodně záleží na každém z nás... *Václav Pikeš, Sušice*

PROGRAMOVÉ TIPY TV NOE

Milosrdný otec

Katecheze Mons. Františka Václava Lobkowicze a homilie Giovanni Coppy na závěr setkání mládeže na Svaté Hoře 1999 si můžete znovu poslechnout ve čtvrtek 5. března ve 20.55.

Píseň svobody - Bakhita

Je rok 1870 a mladá soudánská děvčata jsou unášena a držena v otroctví. Jako otrokyně pak slouží většinu svého života. Bakhita otročí nejprve obchodníkům a vojákům, potom italskému konzulovi. Dokumentární drama podrobně líčí životní příběh sestry Bakhity, jejího raného dětství a otroctví, jejího rituálního označení za otroka. Po 20 letech strávených v Itálii se později rozhodne zasvětit svůj život Bohu. Jako první soudánská svěťice v katolické církvi je kanonizována. Životní příběh první soudánské svěťice v pondělí 2. března 2009 v 16.25.

Slavnostní koncert při příležitosti založení nadace CAMPIANUS

Záznam koncertu, který se konal v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně, máte možnost shlédnout v úterý 3. března 2009 ve 12.05 hod. Repríza je naplánována na sobotu 7. března 2009 na 13.15 hod. Tento koncert byl pořádán na podporu zakoupení koncertních varhan, které by měly být v tomto chrámu znovu umístěny.

Léta letí k andělům - Haig Utidjian

Snímek dokumentaristy Otakára Maria Schmidta, který si do ostravského studia tentokrát pozval hosta Haig Utidjiana můžete vidět ve středu 4. března 2009 ve 20.05 hod.

Říkají to filmem (3. díl) - Ján Kuska

Dívejte se na Tv Noe na přímý přenos diskusního pořadu s tvůrcem amatérského filmu Jánem

Kuskou a moderátorem PhDr. Eduardem Mockem ve středu 4. března 2009 ve 20.35 hod. Představíme vám samotného autora děl a budou promítnuty některé jeho snímky.

Křížová cesta

Zamyšlení Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap. na téma Křížová cesta, v pátek 6. března 2009 v 15 hod. anebo ten samý den v 19.20 hod.

Hrdinové Nového zákona

Velká SMS soutěž pro děti. Od začátku září 2008 do konce června 2009 probíhá velká SMS soutěž s názvem Hrdinové Nového zákona. Každý měsíc se hraje o mobilní telefony, MP3 přehrávače a radiobudíky. Sledujte vyhodnocení za měsíc únor v sobotu 7. března 2009 v 11.10 hod.

-mu-

K ČETBĚ A STUDIU DOPORUČUJEME

**Altmannová Petra, Happachová Fidelis -
Léčivá síla klášterních bylinek**

Mnoho receptů, z nichž čerpají autorky, po staletí uchovávaly klášterní knihovny jako vzácný poklad. P. Altmannová zkoumá historii řeholních společenství, S. Fidelis se stará o zahrady s léčivými bylinami v klášteře Bernried u Starnberského jezera.

Karmelitánské nakl., váz., 155 s., 299 Kč

**Bícová Rachel, Palme Jaromír František -
Dáreček**

Nové miminko v rodině není jen velkým dárkem od Pána Boha, ale často také velkou starostí pro své starší sourozence. Knížka pomůže dětem se vyrovnat se žárlivostí na malého sourozence a prožít ujištění, že pro své rodiče jsou stejně důležití jako dřív.

Samuel, váz., 36 s., 189 Kč

Judák Viliam - Postní a velikonoční zamyšlení

Stránky této knížky nás mohou vést k tomu, abychom se učili Ježíšově nezištné lásce. Úvahy biskupa Judáka jsou vhodnou inspirací k přípravě na oslavu velikonočního tajemství a k co nejlepšimu prožití Velikonoc.

Karmelitánské nakl., brož., 127 str., 129 Kč

Saint-Exupéry Antoine - Tanečnice Manon a jiné texty

Dosud nepublikované texty vychází ve čtyřech útlých svazcích - první obsahuje povídku Tanečnice Manon a drobný obrázek Letec, druhý tvoří korespondence, třetí svazek obsahuje trojici kratších textů a v posledním svazku najdeme sedm milostných dopisů Natalii Paley.

Vyšehrad, brož., 368 s., 448 Kč

Heller Jan - Hlubinné vrty

Autor je starozákonník a religionista. Dílo je věnované hlubšímu zkoumání biblických oddílů a jejich zvěsti ve čtyřech částech.

Kalich, váz., 316 s., 280 Kč

Meisner Joachim - Křížová cesta

Předkládaná rozjímání kardinála Meisnera k zastavením křížové cesty nejsou výsledkem jeho teologického bádání, nýbrž plodem vlastní spoluúčasti na křížové cestě Kristově.

Karmelitánské nakl., brož., 39 str., 45 Kč

Otec Samuel - Na ohnivém voze

Vyprávění o mnichovi, br. Theofanovi ze Sept-Fons, napsal nynější převor kláštera v Novém Dvoře několik týdnů po jeho smrti v roce 1989 jako svědectví o souboji se zákeřnou nemocí.

Triáda, brož., 98 s., 196 Kč

Špidlík Tomáš - Katecheze o církvi

Knihy je plná podnětů z bible a tradice, přináší intuice mistrů duchovního života Východu i Západu. Vtipnou, lapidární formou se dotýká otázek začátečníků i pokročilých. Je určena pro všechny, kdo hledají vnitřní povahu církve.

Refugium, váz., 96 s., 110 Kč

Třeštítk Dušan - Zápisník a jiné texty k dějinám

V knize jsou shromážděny Třeštítkovy dasovské příspěvky od r. 2003 - mnohdy v nekrácené podobě, doplněné o další publicistické texty dotýkající se vzniku národa a státu. Dále zde najdete různé rozhovory s historikem a také nevšední vzpomínky Třeštítkových přátel.

ČESKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE

TÁBOR

Gymnázium (Křižíkovo nám.)

19. 2. (čtvrtek) v 18 hod.

Mgr. Martin Klapetek:

Je islám hrozbou?

TŘEBOŇ

Zrcadlový sál Kulturního zařízení Roháč (Na sadech)

25. 2. (středa) v 18.30 hod.

Jan Sokol:

Proč peníze platí?

Přednáška se bude týkat fenoménu peněz a dotkne se i současné světové finanční krize.

TÝN NAD VLTAVOU

Čihovické kulturní centrum - Špejchar klub

23. 2. (pondělí) v 18 hod.

ThLic. Adam Mackerle:

Biblické putování Izraelem

VODŇANY

Galerie (2. patro MÚ)

7. 3. (úterý) v 19 hod.

Lze ještě vychovávat dospívajícího?

Manželé Poláčkovi z Diecézního centra pro rodinu v Českých Budějovicích se budou zamýšlet nad ožehavým tématem výchovy teenagerů. Následovat bude diskuse s účastníky přednášky.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA LOMEČKU

Jako každoročně i letos nabízíme
**Duchovní obnovu pro dívky
(16-35 let)**

které si chtějí o prázdninách udělat čas, aby se setkaly s Bohem: skrze Boží slovo, skrze společenství stejně smýšlejících, skrze modlitbu, mše svaté, skrze svátosti, zpěv, rozhovory, skrze krásu přírody...
*Bůh mluví i v tichu,
ke kterému bude také dost příležitosti.*

Zveme Tě do krásného mariánského prostředí poutního místa
Lomec u Vodňan
a pod střechu kláštera Šedých sester
v tomto termínu:
9. 8. – 13. 8. 2009

Duchovním průvodcem bude
P. Bartoloměj Černý OFM z Plzně.

Začátek je v neděli kolem 18. hod.,
ukončení ve čtvrtek během dopoledne.

Bližší informace a možné přihlášení:
**tel.: 383 382 703,
e-mail: kongregace@lomec.cz**

**TÁBOR
POUTNÍ DŮM EMAUZY
1. března (neděle) v 15 hod.
Beseda s promítáním filmu
Ivetka a Hora**

PERSONALIA

USTANOVENÍ

P. Mgr. Adolf Pintíř, generální vikář, byl od 1. 1. 2009 jmenován biskupským vikářem pro školství.

P. Josef Charypar, děkan v Březnici, byl od 1. 1. 2009 na vlastní žádost odvolán z úřadu okrskového vikáře vikariátu Nepomuk.

P. Ing. Mgr. Vítězslav Holý, administrátor v Nepomuku, byl od 1. 1. 2009 ustanoven okrskovým vikářem vikariátu Nepomuk.

P. Jaroslav Havrda, Prachatice, byl od 1. 1. 2009 odvolán z úřadu výpomocného duchovního v Prachaticích.

Upřímně mu děkujeme za čtyřicet let obětavé kněžské služby v diecézi, především v Č. Budějovicích a v Prachaticích.

ŽIVOTNÍ JUBILEA

P. František Paroubek, Kněžský domov Č. Budějovice, oslaví 20. února své 85. narozeniny.

K tomuto životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

ÚMRTÍ

Mons. Jindřich Suchánek, čestný papežský prelát a farář v Mrákově, který až do zřízení plzeňské diecéze v roce 1993 byl knězem naší diecéze, zemřel na faře v Mrákově 21. ledna 2009 ve věku 86 let. Pohřben byl 29. 1. 2009 v Mrákově.

Ať odpočívá v pokoji!

-acebb-

Radio Proglas

vysílá na území jižních Čech na frekvencích 88,7 FM v Táboře, 89,5 FM v Písku, 92,3 FM v Českých Budějovicích a 107,5 FM z Nových Hradů. Podrobný týdenní program najdete v Katolickém týdeníku nebo na internetové stránce www.proglas.cz. Máte-li zájem o podrobný rozpis vysílacího schématu, můžete o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

K místům a farnostem, z nichž Radio Proglas pravidelně přenáší bohoslužby, se připojily také **České Budějovice**, konkrétně salesiánská farnost sv. Vojtěcha v městské části Čtyři Dvory. Proglas odtud bude přenášet mše svaté vždy v pátek (kromě prvního v měsíci) a to v obvyklém termínu, tedy v **18 hodin**.

* **Křesťan a svět.** Pan Jiří Jakeš, kostelník v salesiánském kostele sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích-Čtyřech Dvorech, vzpomíná na léta prožitá na jihu Čech. Kromě svých osobních zážitků se podělí také o postřehy z církevního života za komunistické éry. V českobudějovickém studiu Jan Neumann připravila na neděli 1. března od 17 hod. hodin Jitka Skříčková.

* **Kanonické právo v životě církve** věnujeme v měsíci březnu svátosti manželství. Jednotlivými díly vás provedou doktor teologie P. Libor Botek spolu s ostravským redaktorem studia Hedvika Antonínem Žolnerčíkem. Cyklus naladíte každé pondělí v 16 hodin, reprízu pak v neděli v 10.30 hod.

* **Barvínek** v březnu. V postní době nabízíme *cyklus ze Života svatého Pavla*, o němž hovoříme s P. Pavlem Konzbulem z Biskupského gymnázia v Brně.
3. 3. - Před apoštolskými cestami: Apoštol Pavel absolvoval více než 20 000 km, aby zvěstoval Krista. Co předcházelo tomu, než se vydal do světa hlásat evangelium?
10. 3. - První apoštolská cesta.
Magazín určený především dětem zpestří úterní odpoledne od 16 hodin či v opakování sobotní dopoledne od 9.30 hodin.

* Jak předcházet obezitě u dětí? To je

jedna z otázek, na které v *Kafemlýnku* odpovídá odbornice na dětskou obezitologii lékařka Lenka Dostálová-Kopečná. Svě dotazy můžete během vysílání pořadu zasílat formou krátkých textových zpráv. Vstupte do vysílání v úterý 10. března od 9.30 hodin.

* *Šel jsem však vytrvale.* Rozhovor s jezuitou P. Františkem Lízou o duchovním rozměru jeho pěších poutí Evropou od galicijské Compostely až po krymský Chersones spojený s věrozvěsty Cyrilem a Metodějem vedla Marie Blažková. P. Lízna ve svém vyprávění rovněž hodnotí dvacet let náboženské svobody v naší zemi. Pořad *Všimli jsme si* vysíláme v pátek 20. března od 16.00 hodin.

* *Michal Opatrný vykládá podobenství o milosrdném Samařanovi.* Spolu s doktorem Michalem Opatrným z Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích se zabýváme Ježíšovým podobenstvím z evangelia podle Lukáše, desáté kapitoly, veršů 30-37. Kromě hledání odpovědí na otázku, kdo je náš bližní, nahlížíme také problematikou bezdomovectví. Host redaktora českobudějovického studia Petra Pospíšila nabízí v neposlední řadě praktické rady, jak s lidmi bez domova jednat. Poslouchejte v pondělí 30. března ve 22.00 hod.

-bk-

Celodíecézní sbírky v roce 2008 - rekapitulace

V uplynulém roce se na níže uvedené sbírky celkem shromáždilo (stav k 31. 12. 2008):

- sbírka na potřeby diecéze:	488 992 Kč
- sbírka na halěr sv. Petra:	741 404 Kč
- sbírka na misie:	1 099 631 Kč
- sbírka na bohoslovce:	544 144 Kč
- sbírka na potřeby Diecézní charity:	595 722 Kč

Všem dárcům, kteří na tyto sbírky přispěli, a všem správcům farností, kteří sbírky ve svých farnostech organizovali a výtěžek zaslali na uvedené účely, patří upřímné Pán Bůh zaplat!

-acebb-

ŠALAMOUNKY

KŘESŤANSKÝ KŘÍŽOVKÁŘSKÝ MAGAZÍN

Časopis Šalamounky vychází od roku 2002 a jeho cílem je přinášet do křesťanských rodin dobrou zábavu a poučení prostřednictvím křížovek, osmisměrek, biblického kvízu a humoru. V posledních letech obsah obohatali také oblíbené číselné rébusy sudoku.

Vydávání časopisu není motivováno tvorbou zisku, který u periodika s nákladem ve stovkách kusů ani není možný. Jde nám především o šíření křesťanských hodnot formou, která může být pro řadu lidí atraktivní. Šalamounky č. 1/2009 vychází v nákladu 600 ks.

Časopis Šalamounky není k dostání v běžné distribuci tiskovin. K šíření využíváme Karmelitánské nakladatelství s.r.o., které Šalamounky nabízí ve svých prodejnách knih. Významnou část nákladu časopisu šíříme přímo na adresy předplatitelů po 1 a více ks podle objednávky. Mezi odběrateli časopisu je i desítky farností, které Šalamounky dále šíří mezi věřící v kostele.

Pokud byste také rádi patřili mezi farnosti, kam Šalamounky pravidelně zasíláme, můžete využít aktuální nabídku předplatného na rok 2009.

Šalamounky vychází 6 x ročně. V roce 2009 budou vycházet vždy v sudém měsíci. **Cena za 1 ks časopisu je v rámci předplatného i v přímém prodeji 20,- Kč.** **Předplatné 1 ks časopisu vychází i s poštovným na 120 Kč ročně.**

Od začátku vydávání Šalamounek nabízíme možnost hromadných objednávek, které šetří náklady na poštovné. Ušetřené prostředky zhodnocujeme ve slevách odběratelům podle počtu odebraných kusů.

Při objednávce 5 ks časopisu je cena za 1 ks snížena na 15 Kč, roční předplatné je 450,- Kč

Při objednávce 10 ks časopisu je cena za celoroční předplatné ve výši 900,- Kč.

Další výraznou slevu nabízíme při objednávce 50 a více ks časopisu, cena je pak snížena na 12 Kč za 1 ks a roční předplatné vychází při 50 ks na 3600,- Kč.

Máte-li zájem časopis Šalamounky objednat do své farnosti jako pomůcku pro výuku náboženství, pro pastorační seniorů nebo pro osobní potřebu, kontaktujte vydavatele na výše uvedené adrese, elektronickou poštou nebo telefonicky. Děkuji.

Mgr. Bc. Pavel Siuda,
vydavatel časopisu Šalamounky
Fonovická 121
742 83, Klimkovice
Tel. 731 625 614

E-mail: salamounky@seznam.cz
URL: <http://salamounky.webnode.cz/>

Papež Pavel VI.

Giovanni Battista Montini se narodil v Concesio (severoitalská provincie Brescia) 26. září 1897 jako druhý ze tří dětí v rodině advokáta Giorgio Montiniho a jeho manželky Giuditty Alghisiové. Vzhledem k nepříteliš pevnému zdraví byl v roce 1907 zapsán jako externí student jezuitského institutu „Cesare Arici“ v Brescia a později, stále jako externí student, navštěvoval státní lyceum. Zde také složil závěrečné zkoušky a v říjnu 1916 vstoupil do semináře ve svém rodném městě.

Na kněze byl vysvěcen roku 1920; téhož roku přešel do Říma, kde na Gregoriánské univerzitě začal studovat civilní a kanonické právo a na Státní univerzitě filozofii. Od roku 1923 studoval diplomacii na Papežské akademii a jeho první půlroční misí se stala varšavská nunciatura.

Po svém návratu obhájil trojí doktorát - z filozofie, církevního a kanonického práva. V roce 1925 byl jmenován národním asistentem „Federace italských katolických univerzit“ (FUCI) a krom toho mu byly vatikánským Státním sekretariátem svěřovány nejrůznější delikátní úkoly. Roku 1937 byl jmenován substitutem Státního sekretariátu, čímž se stal jedním z nejbližších spolupracovníků kardinála Pacelliho, který v té době působil jako státní sekretář. Když po náhlé smrti papeže Pia XI. byl zvolen papežem kardinál Pacelli (přijal jméno Pius XII.), podílel se Montini na důležitých papežových projevech, kterými se snažil zabránit válečnému konfliktu.

Během války rozvíjel svou činnost i ve vatikánském Informačním úřadu ve prospěch pohřešovaných vojáků i civilistů a doprovázel papeže Pia XII. při návštěvě rozbombardované římské čtvrti San Lorenzo. V roce 1944 se stal vice sekretářem Svatého stolce a vystupoval jako zprostředkovatel celé řady důležitých setkání, stejně jako i věrný vykonavatel papežových záměrů při záchraně více než čtyř tisíc římských židů před deportací.

Po skončení války vynaložil velké úsilí za záchranu katolického světa, který byl konfrontován s šířící se marxistickou ideologií a -

na rozdíl od jiných exponentů římské kurie - byl zastáncem tzv. „mírnějšího střetu“, což se stalo pravděpodobně důvodem k tomu, že byl po smrti milánského arcibiskupa Schustera v roce 1954 poslán jako jeho nástupce. Někteří viděli v tomto papežově rozhodnutí jakési „vyhoštění“ ze Státního sekretariátu, jiní naopak velkou výzvu, v níž měl Montini projeviti své schopnosti pastýře.

Na biskupa byl vysvěcen 12. prosince 1954, tedy v době, kdy Itálie - a zvláště její severní část - prožívala velké změny, nejen související s prohlubující se sekularizací, ale i s novou vlnou vnitřní migrace, neboť tisíce obyvatel jižních částí Itálie přicházely a hledaly práci na severu země. Jako milánský arcibiskup prokázal silné sociální cítění a dokázal získat ty, kteří stáli na okraji společnosti a byli opomíjeni.

Když zemřel papež Pius XII., byl zvolen jeho nástupcem benátský patriarcha Roncalli, který přijal jméno Jan XXIII. Dlouholeté přátelství mezi nimi se projevovalo i tím, že papež Jan několikrát vyslal Montiniho jako svého osobního legáta. Nikoho tedy nepřekvapilo, že mezi prvními jmenovanými kardinály v prosinci 1958 byl i Montini. Během krátkého pontifikátu Jana XXIII. se kardinál Montini výrazně angažoval v přípravné fázi vatikánského koncilu, stejně jako během celého prvního zasedání.

Když zemřel papež Jan XXIII., kardinál Montini byl během krátké volby 21. června 1963 zvolen papežem. Přijal jméno Pavel VI. Papežská korunovace se uskutečnila 30. června 1963.

Tváří v tvář problémům doby papež Pavel VI. jasně rozpoznal, jakou cestou víry se má církev ubírat. Dokázal čelit kritice jak ze strany ultrakonzervativní části církve, pro niž byl přílišným modernistou, tak i ze strany progresivní části, která ho považovala za nedostatečně reformního a slabého. Vynikajícím způsobem však dovedl k závěru koncil a podpořil uskutečňování jeho závěrů, podpořil „aggiornamento“ církve, otevřel církev současnému světu, a aniž by cokoliv ubral z pokladu víry.

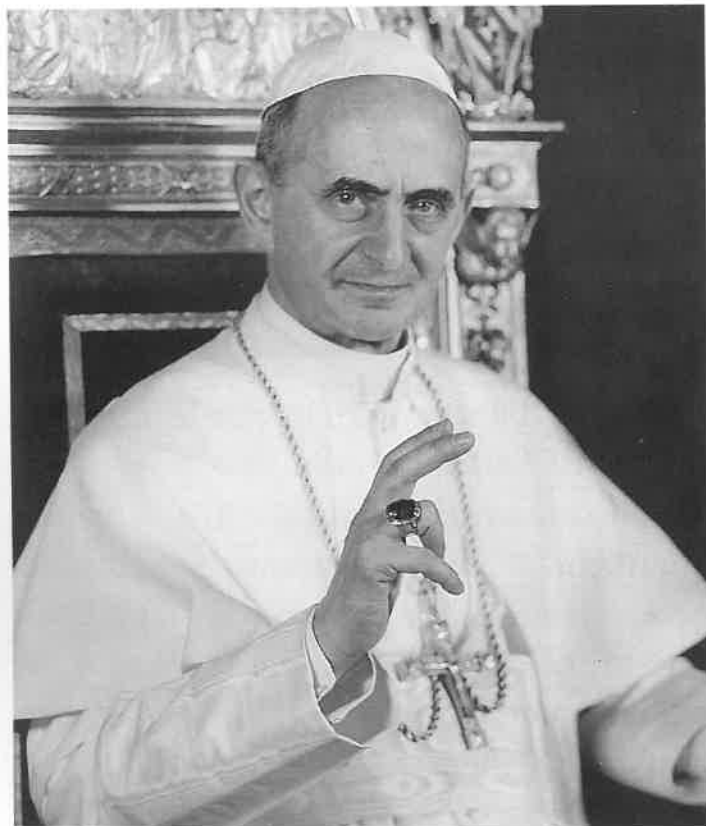
Zvláštní pozornost si zasluhuje jeho osobní gesto z roku 1964, kdy prodal papežskou tiáru a výtěžek použil pro chudé a potřebné.

V září 1965 poprvé svolal biskupskou synodu a po ukončení II. vatikánského koncilu - 8. prosince 1965 - vykročil jako pastýř do velmi komplikovaného období. Jak on sám opakoval: „Čekali jsme jaro, přišla však bouře“. V roce 1966 přikročil ke zrušení seznamu zakázaných knih a rok poté ohlásil ustanovení Světového dne míru, který se poprvé slavil 1. ledna 1968.

Mezi významné encykliky papeže Pavla VI. patří „*Sacerdotalis Caelibatus*“ z roku 1967 a „*Humanae vitae*“ z roku 1968. Velkou událostí a gestem porozumění mezi církví a světem pracujících se roku 1968 stalo i slavení „půlnoční mše“ v ocelárnách v jihoitalském Tarantu.

Papež Pavel VI. byl také prvním papežem, který cestoval letadlem a navštívil nejvzdálenější části světa. V roce 1964 přicestoval do Svaté země a do Indie, následující rok navštívil Spojené státy americké, roku 1967 Portugalsko a Turecko, roku 1969 Švýcarsko a následujícího roku Filipíny. O Vánocích 1974 zahájil velké oslavy Svatého roku 1975. Když „Rudé brigády“ unesly italského státníka a papežova přítele Alda Mora, prožíval tyto chvíle s velkou bolestí a snažil se využít všech prostředků k tomu, aby byl Moro osvobozen. Při pohřbu v Lateránské bazilice pak papež pronesl homili, která se právem považuje za jednu z nejkrásnějších v moderních dějinách církve. Jistě ne náhodou se po této události papežův zdravotní stav výrazně zhoršoval a tři měsíce poté, 6. srpna 1978, zemřel v letní rezidenci Castel Gandolfo.

Zdeněk Mareš

Ve východní církvi se dnešní svátek nazývá „Setkání s Pánem“ (hypapante). Simeon a Anna se setkávají se Spasitelem-Zachráncem. Jde o setkání oblažující! Stařec, který toho ve svém životě už tolik zažil, nyní prožívá vrcholné štěstí, uviděl Spasitele. Nic většího už mu svět nemůže ukázat ani dát.

Setkání s Pánem - to je chvíle naplnění a milosti! Setkání s lidmi tak často zraní, zabolí, poskvrní, znejistí, zatíží a naplní smutkem... Naproti tomu setkání se Spasitelem-Zachráncem má moc uklidnit, potěšit, očistit, posvětit, nasměrovat a zachránit. Nebojme se proto být ve stálém „setkání s Pánem“.

(Josef Hlouch: Minutěnka)